

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA "VIEDA" INFORMATĪVAIS BILETENS
www.latvians.lv/nmln

Latvieti, lasi pats un dod lasīt arī citiem!

PAGAIĀDĀM TIKAI VIENS NO SIMTS

Jānis Leja pagaidām ir vienīgais deputāts, kurš nebaidās ierosināt Saeimā izskatīšanai un pieņemšanai likumprojektu par Latvijas dekolonizāciju. Viņš arī kopā ar Aivaru Gardu, Lieni Apini, Ilzi Liepu, Līgu Krieviņu un Līgu Muzikanti parakstīja Eiropas Komisijas komisāram paplašināšanās jautājumos Ginteram Ferhoigenam adresēto pirmo vēstuli ar prasību, lai Eiropas Savienība atbalstītu un aktīvi veicinātu Latvijas dekolonizācijas un deokupācijas procesu, ja tā vēlas redzēt mūsu valsti savā sastāvā. Interesenti ar šīs un arī nākamās vēstules saturu var iepazīties apgāda *Vieda* izdotajā grāmatā "Par Latvijas dekolonizāciju". Bet Ginters Ferhoigens savā atbildes vēstulē faktiski ieteica latviešu tautai samierināties ar okupēto, beztiesisko stāvokli, bet uz otro mūsu sūtījumu viņš pat neatbildēja. Šī viņa attieksme liecina, ka Eiropas Savienība pati ir pret tiesiskajiem pasākumiem, lai citas valstis un tautas, kas bijušas pakļautas un paverdzinātas, atbrīvotos no tā sekām. Tātad – Eiropas Savienība ar savu rīcību un uzskatiem apliecina, ka atbalsta kolonizāciju un okupāciju. Ja tas tā nebūtu, Latvijai tiktu sniegta palīdzība dekolonizācijas un deokupācijas veikšanai.

INTERVIJA ▶ 4. lpp.

ADVERSA TAKTIKA jeb ATĻAUT TUMSAI PAŠAI SEVI IZNĪCINĀT

2001. gada decembrī Latvijas Nacionālajā frontē notika vadības pārvēlēšanas, kā rezultātā vienprātīgi pieņēma lēmumu iecelt Aivaru Gardu par priekšsēdētāju. Iepriekšējā frontes vadība un aizsargi bija saskatījuši šā cilvēka neizsīkstošo pretošanos 4. maija režīma ideoloģijai un valdošās kliķes cenšanos viņu nomelnot un apmelot. Aivara Gardas atklātā un tiešā valoda biedē daudzus kangarus, tāpēc tie mēģina saglābt nu jau vairs nesaglājamo.

INTERVIJA ▶ 2. lpp.

KAS KOPĪGS LATVIJAS RADIO, DROŠĪBAS POLICIJAI UN PEDERASTIEM?

Līga MUZIKANTE

Atsaucoties uz laikrakstā *Vakara Ziņas* 24. aprīļa numurā publicēto informāciju, ka Drošības policijas skandalozais šefs Jānis Reiniks ir kļuvis nervozs un nav spējis sniegt noraidošu atbildi uz jautājumu, vai Latvijas radio juriste Dzidra Reinika ir viņa sieva, var izdarīt secinājumu: Jānis un Dzidra Reiniki ir laulātais pāris, kurš pārlietu uzkrītoši, lai tas neatbilstu patiesībai, iesaistīts Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja, apgāda "Vieda" direktora Aivara Gardas kunga vajāšanā, kā rezultātā Drošības policija 23. aprīlī ierosināja krimināllietu pret viņu. Krimināllietas ierosināšanas formālais iemesls ir ne mazāk skandalozā Latvijas radio ģenerāldirektora Dzintra Kolāta iesniegtā prasība Ģenerālprokuratūrā pret Aivaru Gardu par it kā goda un cieņas aizskaršanu grāmatā "Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts". Gluži otrādi, ierosinot krimināllietu ir aizskarti Aivara Gardas gods un cieņa. Jānis Reiniks ir izteicies, ka pildījis tikai Ģenerālprokuratūras uzdevumu, taču šādā *kutēlīgā* situācijā, kurā it kā pret savu gribu tika nolikts Drošības policijas šefs, viņš nedrīkstēja tik ļoti apmulsēt un aizmirst nocelt telefona klausuli, lai piezvanītu Iekšlietu ministram Marekam Segliņa kungam un paskaidrotu, ka Drošības policija nedrīkst padarīt sevi par izsmiekla objektu un nodarboties ar lietu, kas tai nepiedien. Šādu dīvainu Kolāta iesniegumu varētu izskatīt varbūt kāda pašvaldības policija, bet ne jau valsts Drošības policija! Šis izlēciens liecina, ka pret Aivaru Gardu ir uzsākta mērķtiecīga politiskā vajāšana. Tā kā Latvijas Nacionālās frontes Stratēģijas padomes locekļi arī ir vairākkārt "ielūgti ciemos" uz Drošības policiju, tad zinu teikt, ka šajā iestādē strādā kārtīgi cilvēki, gudri puisi, kuriem tomēr ar priekšnieku gan nav paveicies. Agrāk godīgiem, sevi cienošiem virsniekiem bija paraža nošauties, ja tie izpildīja nekrietnu pavēli. Šādai rīcībai, protams, ir nepieciešama augsta goda pakāpe, kuras, acīmredzot, trūkst Jānim Reinikam. Protams, mēs neviens negribētu, lai Drošības policijas šefs būtu sev padarījis galu. **Tomēr labāk ir zaudēt darbu, nekā pazemot savu padoto godu, liekot**

neclī un nodevīgi darboties pret savas tautas *veselajiem draugiem*. Diez vai Drošības policijā strādājošie lepojas ar skandalozo faktu, ka nākas strādāt pederastu un kangaru labā. Jau 16. martā kāds nezināmais, neizdibināmais *misters X* tika devis pavēli tvartīt latviešu tautas patriotus, Latvijas aizsargus, bet Aivaru Gardu noķert pie pašām mājas durvīm un aizvest uz Drošības policijas mītni, lai četras stundas nopratinātu un neļautu nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa. Tas ir Drošības policiju apkaunojoši, jo norāda, ka tā kalpo *kangaru-pederastu režīmam*.

aizlieguma ieviešanai "Viedas" maksas sludinājumus Latvijas radio, tādējādi rupji pārkāpjot LR likuma *Par presi un citiem informācijas līdzekļiem* I. nodaļas 1. punktu par preses brīvību. Vai tāda kundze atbilst ieņemamajam amatam, kuram nepieciešams godīgums un krietnums? Dzidra Reinika uzvedas tā, it kā Latvijas radio būtu viņas personīgā bodīte. No viņas ir mācīties arī Jānis Reiniks, padarīdams Drošības policiju par savu personīgo bodīti, kuras patvaļa ir nepiedodama. Par neglītajiem atgadījumiem Latvijas radio tika rakstīts arī grāmatas "Homosek-

priekšnieks Dzintris Kolāts 22. janvārī nekrietni izmantoja savas amata priekšrocības un homoseksuālisma propagandas aizstāvības nolūkos piedalījās raidījumā "Rīta rosme". Šajā raidījumā tika nozākāts un publiski pazemots ne tikai konkursa "Latvija bez homoseksuālisma" žūrijas komisijas priekšsēdētājs Aivars Gardas, bet arī tā dalībnieki: karināls Jānis Pujāts un arhibīskaps Jānis Vanags. Četras Kultūras akadēmijas studentes, kuras aktīvi parāda savu negrozāmi konsekventu attieksmi pret minētās perversijas izplatīšanas veicināšanu, tika nosauktas par stulbām kā baobabi. Man, bijušajai Latvijas Kultūras akadēmijas studentei Līgai Muzikantei, acīmredzot, vienai no tām, uz kurām, šī apsūkšanās tika tēmēta, diemžēl vīrs nav Drošības policijas šefs, citādi viņš šajā gadījumā tik tiešām **taisnīgi** varētu ierosināt krimināllietu par neslavas celšanu, cieņas un goda aizskaršanu un aizstāvēt savu sievu, viņas draudzenes, arhibīskapus un Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju. Bet šobrīd nevēlos tiesāties, jo Latvijas Nacionālā fronte izmanto neuzvaramo Adversa taktiku. Tas nozīmē atmasketot ļaunumu un atļaut ienaidniekiem, tumsas kalpiem un pakalpiņiem, pederastu un okupantu aizstāvjiem pašiem sevi iznīcināt.

▶ 7. lpp.

AMERIKAS INTERESE PAR LATVIJAS NACIONĀLO FRONTI

Ilze LIEPA

Nesen Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja vietniece Liene Apine tikās ar ASV vēstniecības Latvijā otro sekretāru Stefenu Makfarlanda kungu, lai apspriestu kopīgas sadarbības iespējas. Saruna izvērtusies spraiga un interesanta.

– Kas bija jūsu tikšanās iniciators?

– Es kā Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja vietniece saņēmu uzaicinājumu tikties ar ASV vēstniecības pirmo un otro sekretāru. Tikšanās notika gan tikai ar otro sekretāru Stefenu Makfarlanda kungu, jo pirmais sekretārs tajā brīdī

nebija Latvijā. Viņš sūtīja sveicienus un atvainojās. Tātad ASV vēstniecības darbinieku attieksme jau sākotnēji bija draudzīga. Viens no galvenajiem sarunas iemesliem bija Saeimas vēlēšanu tuvošanās. ASV vēstniecības darbinieku vērigais skatniens bija pamanījies Latvijas Nacionālās frontes lielo ietekmi uz sabiedrību. Es atzinu, ka Latvijas Nacionālā fronte tiešām netaupīs spēkus, lai Latvijā pie varas nāktu latviešu tautu sargājoši spēki. Stefenu Makfarlandu interesēja Vairas Viķes-Freibergas attieksme pret mūsu darbību, un viņš bija pārstiegtis, ka prezidente izturās nedraudzīgi, noraidoši pret latviešu tautas interešu pārstāvošo organizāciju Lat-

vijas Nacionālo fronti. Arī Vairas Viķes-Freibergas izteikumu krievu presē, nosaucot Aivaru Gardu par "pašmāju idiotu", viņš atzina par neadekvātu, nepamatotu un neatbilstošu prezidentes amatam. Bet no otras puses viņš teica, ka šī sieviete spēlējot starptautiskajos laucīnos, tāpēc viņu varot arī saprast. Bet, kad jautāju, vai Bušs tā rīkotos, labi zinot, ka viņa valstī ir šāda spēcīga organizācija, viņš atzina, ka nē. Stefens Makfarlands bija neizpratnē par faktu, ka Vaira Viķe-Freiberga nav izrādījusī interesi par tikšanās iespējām ar Latvijas Nacionālās frontes vadību.

▶ 6. lpp.

PĀRMAIŅU VĒSMĀS

Galvenā redaktore
Līga MUZIKANTE

**Mosties, celies, latvju tauta!
Lai tu celtos, topi jauna!
Ņem sev rokās jaunu spēku,
Ņem sev mutē jaunu mēli,
Ņem sev galvā jaunu garu,
Ņem sev krūtīs jaunu sirdi!
Tava mūža latvju dvēse
Tad tik staros jaunu dienu.**

/Rainis/

Latvieši, šī ir mūsu pēdējā iespēja, aiz kuras ir dzīvība vai nāve! Vēsturē neviena nācija nav saglabājusies, esot tikai puse no savas zemes iedzīvotājiem. Necīnīsimies katrs atsevišķi, – par dzīvokļiem, lielākiem pabalstiem un pensijām, par lauksaimniecības aizsardzību un citām mums ikdienas dzīvē nozīmīgajām, sāpīgajām problēmām, bet apvienosimies ap Latvijas deokupācijas, dekolonizācijas un deboļševizācijas prasību! **Pieprasīsim taisnīguma atjaunošanu mūsu valstī!** Tikai tā atrisināsies arī pārējie jautājumi. Ar savu neatlaidīgo darbību **kļūsim par skabargām mūsu pazudinātāju sēžamvietās! Lai viņi mūs sūdz tiesā, klieudz, brēc un zākājas; mēs izturēsim, jo zinām, ka viņiem patiesībā ir bail no mūsu spēka.** Brīdis, kad latviešu tauta atmaskos un vairs nepieļaus viņu blēdības, ir tuvu...

Kā sievietē gribu vaicāt tieši latviešu brašajiem vīriem un puīšiem: kur jūs esat, kāpēc klusējat? Latviešu strēlnieku drošne un ciņas māka bija 1917. gada Krievijas revolūcijas garants. Pateicoties savai taisnības mīlestībai un brīvības alkām, latviešu tauta parādīja gara spēku un nopelnīja neatkarību 1918. gadā. Mūsos ir milzīgs garīgais potenciāls, kurš jāatmodina aktīvai darbībai. Esmu lepna par latviešu puīšu un vīru drosmi pagājušā gadsimta sākumā un jutos nelabi, redzot, ka mūsdienās tikai retais ir cienīgs saukties par vīrieti. Vai tiešām vīriešu lielākā daļa ir tikai dumji glēvuļi, *pienapuihas* un *siekalzaķi*, ka nespēj nodrošināt latviešu tautas tiesību ievērošanu Latvijas teritorijā? Es neticu, ka vairums latviešu vīriešu ir tizli *pidaru* un okupantu aizstāvji, kas nevar nostāties ar mums, jaunām meitenēm, vienā ierindā. Normāli domājošajiem, sevi cenošajiem vīriešiem ir jāsāk attaisnot sava stiprā dzimuma gods un slava un, iedvesmojot arī sievas, draudzenes, māsas un meitas, jāceļas cīņai par latviešu tautas tiesībām, par cilvēka cieņgas dzīves nodrošināšanu un latviešu bērnu nākotni Latvijā!

Latvijas Nacionālā fronte ir nolēmusi laist klajā šo laikrakstu, lai paustu latviešu tautu spēcinošas idejas un informētu par aktuālākajiem ceturtnās Atmodas jautājumiem, ko mērķtiecīgi bloķē un kropļo tai naidīgie spēki plašsaziņas līdzekļos. Intrigai varu teikt, ka, iespējams, jau nākamā numura nosaukums būs pavisam cits, kurš tiešāk raksturo latviešu tautas visaktuālākos uzdevumus. ❖

“Es Otro pasaules karu neiesāku un arī neatstāju to nepabeigtu. Es neparakstīju līgumus, kas pārdeva dzimteni. Es turpināju nest ieročus un cīņos, cenzdamies nepabeigto karu pabeigt, kad pasaulē jau sen bija tā sauktais miers.”

/no A. Vīrlaida “MEŽOS VĒL BRĪVĪBA ELPO”
grāmatas/Laikraksts **Akmens**Izdevējs **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
Reģ.Nr. 000702221

Norēķinu konts Hipotēku un zemes banka;

Konts: LVL – 1000-054029-001;

USD – 1000-054029-002

Galvenā redaktore **Līga Muzikante**Redaktore vietniece **Liene Apine**Redakcijas adrese **Šķūņu iela 15, tālr.: 7220674**Interneta adrese: **www.latvians.lv/nmln**E-pasts: **Inf@e-apollo.lv**

Iespiests Ogres tipogrāfijā

ADVERSA TAKTIKA jeb ATĻAUT TUMSAI PAŠAI SEVI IZNĪCINĀT

INTERVIJA AR LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES PRIEKŠSĒDĒTĀJU AIVARU GARDU

Agnese ROZE

– Gardas kungs, kādēļ tieši nacionālisms spēš atrisināt problēmas pasaulē?

– Tautas jeb nācijas ir dabisks Dieva veidojums. Daba negrib un nekad nav gribējusi, lai tautas tiktu atšķaidītas jeb sajauktas viena ar otru. Tautu sajaukšana, kuru šobrīd praktizē pasaulē, īpaši Eiropā, arī Latvijā, un piesedz ar vārdu “integrācija”, ir pretdabiska, pretdievišķa parādība. Tautām sajaucoties, zūd to enerģētiskais potenciāls, pats pamats, izsīkst entuziasms jeb augstākā garīgā, psihiskā enerģija. Savukārt, ja zūd šī garīgumu attīstošā enerģija, tad paliek tikai tik zemi instinkti, kā, piemēram, vēlēšanās pelnīt, utt.

– Kā jūs domājat, kāpēc Francijā šobrīd tik lielu popularitāti iegūst tieši Francijas Nacionālās frontes liders Le Pēns? Kā vērtējat pašreizējos prezidenta vēlēšanu rezultātus Francijā?

– Le Pēna popularitāte prezidenta vēlēšanās ir vērtējama kā spožs Francijas Nacionālās frontes panākums. Es, protams, novēlu savam franču kolēģim kļūt par Francijas prezidentu un esmu iecerējis izeidot ciešākus kontaktus starp Latvijas un Francijas Nacionālajām frontēm pēc šīm prezidenta vēlēšanām, kad Le Pēna kungam būs vairāk laika. Pat tādā gadījumā, ja viņš par prezidentu nekļūš, tik un tā Francijas Nacionālās frontes vadītāja iekļūšana vēlēšanu otrajā kārtā ir ļoti nozīmīga. Šīs ir visas franču tautas patriotu, nacionālo spēku panākums. Vēlos paskaidrot, ka pasaulē nekas nenotiek bez pasaules vislielāko kapitālu turētāju jeb visbagātāko cilvēku ziņas. Le Pēna iegūtie panākumi ir likumsakarība un nozīmē to, ka šie pasaules bagātie cilvēki, no kuriem ir atkarīgs tas, kurš prezidents tiks ievēlēts, ir sapratuši, ka nonākuši strupceļā, ka tā vairs tālāk dzīvot nevar un ka tomēr tieši nacionālie spēki spētu viņiem nodrošināt kapitāla pieaugumu. Kapitāla pieaugumu nespēj vairs nodrošināt ne sociālisti, kuri izgāzās, ne arī mēreni labējie, bet bagātājiem cilvēkiem interesē tikai iegūt vēl lielāku kapitālu, tātad peļņu.

– Šā starptautiskā kapitāla pārvaldi lielā mērā regulē tieši Amerikas Savienotās Valstis. Vai arī tur ir gaidāmas kādas pārmaiņas?

– Latvijas Nacionālajai fronte ir ziņas, ka pašreiz Amerikā tiek intensīvi studēta, pētīta un analizēta mūsu organizācijas adresētā un nosūtītā vēstule ASV prezidentam Džordžam Busham. Idejas, kas paustas šajā vēstulē, īpaši ieteikumi

par kapitāla saglabāšanas un vairošanas iespējām, ir izraisījušas lielu interesi tajā bagāto cilvēku auditorijā, kurus tas visvairāk skar un interesē. Tieši viņu uzdevumā tiek veikta pētniecība. Mēs, protams, par to priecā-

dēļ šī viņa nostāja ir tik tuva arī pašai franču tautai?

– Tautas jau sāk pakāpeniski apzināties, ka Eiropas Savienība nekādu labumu tām nenes. Tieši tāpat ir ar franču tautu. Franči bija ce-

policijai būs labs darbiņš un iespēja parādīt, ko viņi ir iemācījušies. Es ceru, ka šie televīzijā rādītie kadri no nelegālo imigrantu demonstrācijas Francijā, franču policijas rīcība iedvesmos arī Latvijas Drošības policijas vīrus uz kārtīgu un patiesi vērtīgu attieksmi pret savu darbu un uzdevumiem.

– Zināms, ka arī Krievijā sāk aktualizēties nelegālo imigrantu jautājums. Krasnodaras apgabala gubernators Aleksandrs Tkačovs ir nolēmis veikt nelegālo imigrantu deportācijas no savas pārvaldāmās teritorijas, jo viņi nopietni traucē vietējo pamatiedzīvotāju dzīvi. Par to arvien vairāk sāk runāt Krievijas TV programmās. Šāds aktuāls raidījums bija KST programmā, kuru vada Vladimirs Pozners. Vai tas nozīmē, ka arī krievu tautas domāšanā notiek pozitīvas pārmaiņas?

– Mēs uzrakstījām vēstuli Krievijas prezidentam Vladimiram Putinam, pēc neilga laika, tad, kad uzzinājām par viņa aktivitātēm, arī Krasnodaras apgabala gubernatoram Aleksandram Tkačovam. Šīs vēstules tika aizsūtītas arī Vladimiram Pozneram. Apmēram divas nedēļas vēlāk KST izveidoja raidījumu par nelegālo imigrantu deportācijām, kuras jau notiek Krievijā. Šajā raidījumā arī es tiku intervēts sakarā ar nelegālo imigrantu, tas ir, okupantu lielo skaitu Latvijā. Pēc raidījuma man zvanīja draugi no Maskavas un atzina, ka, pazīstot Poznera darbības taktiku un mehānismu, tieši Latvijas Nacionālās frontes sūtītās vēstules ir kļuvušas par raidījuma izveidošanas iemeslu. Krievijā šīs problēmas arī ir ļoti asas. Tā saucamo *skūtgalu* darbība ir tikai nepareizas Krievijas politikas sekas. Jo tad, kad tiek aizmirsts un ignorēts patiesais nacionālisms, rodas ļoti lielas šāda veida problēmas un arī novirzes. Vienkāršiem cilvēkiem sāk apnikt nelegālo imigrantu nomācošā klātbūtne un patvaļā, kas notiek, piemēram, Maskavā, Krasnodaras apgabalā, arī Astrahaņas apgabalā, kuras gubernators pilnībā atbalsta Krasnodaras apgabala gubernatoru. Katrs cilvēks taču vēlas dzīvot ne-traucēti savā mājā. Krievs Maskavā grib justies kā krievs! Viņam arī sāk apnikt tas, ka, aizejot uz tirgu, nākas redzēt pavisam svešādus cilvēkus, kuri neciena viņu kultūru, kuri jūtas un uzvedas viņa zemē kā mājās, aizņem pašiem krieviem tik nepieciešamās darbavietas Maskavā. Tātad arī Krievijā ir līdzīga problēma kā Latvijā. Latvijā ir bezdarbs, bet visā Krievijā trūkst ap- tuveni pieci miljoni darbaroku. Vienu miljonu Krievija saņems no Latvijas, tādējā-

“Latvijas Nacionālā fronte, izmantojot tā saucamo Adversa taktiku, savu darbību ir ieplānojusi tā, ka jebkurš pretinieka atbildes gājienis nes mums pozitīvu rezultātu. Tātad Latvijas Nacionālās frontes pretinieku mats jau ir paredzēts, tikai mēs kontrolējam un vērojam, vai tam jānotiek pēc pieciem, desmit vai divdesmit gājieniem. Tikai viens pretinieku gājienis, kuru viņi var izdarīt, lai neciestu matu un saglabātu sevi, ir deokupācijas, dekolonizācijas un deboļševizācijas veikšana. Par šādu spēles iznākumu mēs nemaz nebēdātos. To arī es viņiem novēlu!”

jamies. Šajā vēstulē ir rakstīta patiesība, par kuru ASV valdība un sabiedrība var pārliedzināties pati. Mēs citējam Lielās Himalaju Ložas locekles Helēnas Rērihas padomus no vēstulēm, kuras adresētas toreizējam ASV prezidentam Franklīnam Rūzveltam. Šī sarakste bija aktīva, un Rūzvelts arī nopietni atbildēja uz šīm vēstulēm. To ir viegli pārbaudāms ir arī fakts par ASV ekonomisko un politisko uzplaukumu pēc Helēnas Rērihas rakstīto padomu un ieteikumu pieņemšanas. Iespējams, tie netika pieņemti visā pilnībā, jo tad ASV attīstība būtu vēl spožāka, tomēr šī valsts izrādījās nesalīdzināmi gudrāka par PSRS, kura 1926. gadā noraidīja un nepieņēma Nikolaja Rēriha iesniegto Lielās Himalaju Ložas vēstījumu un palīdzības piedāvājumu. Tāpēc PSRS dzīve aizgāja pa visbriesmīgāko variantu: sākās bads, represijas utt.

– Nesen laikrakstā *The Baltic Times* bija publicēts rakstiņš ar nosaukumu “Ko darīt ar Aivaru Gardu?”, kurā tika apgalvots, ka par jums zina Amerikā un pat arī NATO. Vai arī jūs pats varat minēt kaut vienu apliecinājumu tam, ka tik tiešām jūsu nosūtītā vēstule un citas veiktās aktivitātes ir atstājušas iespaidu uz ASV valdošo domu?

– Nesen par mums aktīvi sāka interesēties ASV vēstniecība. Pirmais un otrs sekretārs izrādīja vēlēšanos satikties ar LNF priekšsēdētāja vietnieci Lienu Apini. Liene Apine stāstīja, ka saruna ir bijusi ilga, interesanta un mūsu vēstulē pausta atziņu izpratoša. Līdz ar to mums ir pamatotas cerības, ka Latvijas Nacionālajai fronte izveidosies ļoti konstruktīva sadarbība ar ASV vēstniecību.

– Zināms, ka Le Pēns, tāpat kā jūs, arī ir pret Eiropas Savienību. Kā-

rējuši, ka būs kaut kāds materiāls labums, bet tas tiek tikai tiem, kuri ir veidojuši un vada pašu Eiropas Savienību, tātad – starptautiskajam kapitālam. Bet paši starptautiskā kapitāla turētāji sāk saprast, ka arī šī taktika var darboties tikai līdz kaut kādai robežai. Tieši tāpēc viņi mēģina pieļaut Le Pēna nākšanu pie varas. Pasaules bagātie cilvēki redz, ka kaut kas vairs neiet tā, kā gribētos, un peļņa var drīz beigties, tāpēc jāmeklē citi ceļi, kā to nodrošināt.

Attiecībā uz pašu franču tautu jāsaprot, ka katrā tautā ir cilvēki, kuri ļoti pašai dziedīgi sargā savu kultūru un tradīcijas no degradēšanās. Visos laikos viņi ir cīnījušies pret nedabisku tautu sajaukšanu, kādu šobrīd Eiropā kultivē īpaši nežēlīgi. Protams, ka pareizi nacionāli domājošie vienmēr atbalsta tādu personību, kāds ir Le Pēns.

– Kā šī Le Pēna iekļūšana vēlēšanu otrajā kārtā iespaido dzīvi Francijā?

– Es skatījos televīziju tad, kad bija jau skaidrs, ka Le Pēns ir iekļuvis vēlēšanu otrajā kārtā. Francijā iebraucēju migranti, nelegālie imigranti, pret kuriem Le Pēns uzstājas, sarīkoja demonstrāciju pret viņu. Šajā sakarā aicinu mūsu policiju pamācīties no saviem franču kolēģiem, cik viņi veikli ar gumijas nūjām noslānīja visus šos nelegālos imigrantus un parādīja, kas ir īstais saimnieks Francijā. Tā ir franču tauta. Visām mūsu policijām – municipālajai, valsts, drošības u.c. – ir jābeidz trenkāt latviešu tautas patriotus un steidzami jātrenkējas darboties ar gumijas nūjām, lai pārmācītu istos kaitētājus mūsu valstij un tautai! Piemēram, ja Latvijā kādi nelegālie imigranti jeb okupanti ies bez saimniektautas atļaujas, bet šādu atļauju tā nekad nedos, 9. maijā atzīmēt savu uzvaru pār latviešu tautu, tās okupēšanu, tādējādi paze- mojot latviešu tautu, tad

di nelegālie imigranti atbrīvos darbavietas latviešiem un citiem likumīgajiem Latvijas pavalstniekiem neatkarīgi no to tautības.

- Kā Krievijas valdība raugās uz Tkačova aktivitātēm, tātad nelegālo imigrantu deportācijām?

- Tkačovu atbalsta Krievijas Domes priekšsēdētāja vietnieks Vladimirs Lukins, ārlietu Komitejas priekšsēdētājs Aleksandrs Ragozins. Tas nozīmē, ja Tkačovu atbalsta šie cilvēki, tad viņu atbalsta arī Krievijas prezidents, kaut arī viņš to atklāti vēl nav pateicis. Šādus jaūtājumus neviens neuzdrošinātos skart bez Krievijas prezidenta kaut vai slēptas atļaujas. Tātad arī Vladimirs Putins ir sapratis, ka jārisina šīs smagās problēmas.

- Bet kam ir izdevīgi, ka Latvijā vēl nav veikta deokupācija un dekolonizācija, līdz ar to mūsu tautas valsts teritorijā ir atstāts vesels miljonus okupantu?

- Pirmām kārtām tas ir izdevīgi pašiem okupantiem. Vismaz viņi tā paši domā. Un, protams, tas ir izdevīgi arī mūsu tautas nodevējiem, kangariem, kuri atrodas pie varas, veidojot 4. maija režīmu. Okupanti un paši kangari ir šā 4. maija režīma pamats un balsts. Ja aizbrauks okupanti, tad būs jākrīt arī 4. maija režīmam. Tā vietā nāks 18. novembra Republikas likumīgā valdība. Patiesībā okupantiem ir izdevīgi steigšam aizbraukt, jo ar savu atrašanos Latvijā viņi rada etnisku konfliktu, kuru paši diez vai gribētu piedzīvot. Latvieši arī to negrib.

- Ko jūs ieteiktu vai novēlētu 4. maija režīma varturiem, tagadējās Latvijas valdībai?

- Pirms es atbildu, vēlos atgādināt, ka daudzi mums, Latvijas Nacionālajai fronteī, pilnīgi nepatiesi pārmet kaut kādu ekstrēmismu, pat raušanos pie varas. Nu ir pagājuši vairāk kā divi gadi, kopš es ar domubiedriem sāku runāt par Latvijas deokupācijas un dekolonizācijas jautājumu. Jau no paša sākuma mēs devām padomu šo problēmu atrisināt pašai valdībai, jo tikai tadā gadi-

jumā tai ir kaut kādas izredzes saglabāt savu eksistenci. Pretējā gadījumā viss ir ielānāts tā, ka viņi savu varu zaudēs agrāk vai vēlāk, taču noteikti agrāk nekā viņi to domā paši. Latvijas Nacionālā fronte jau ir izdomājusi un paredzējusi daudzus gājienu uz priekšu, gluži kā šaha spēlē. Bet šahists nekad neiet desmit gājienu uzreiz, bet gan, izdarot vienu gājienu, gaida atbildes gājienu, lai izdarītu nākamo. Latvijas Nacionālā fronte, izmantojot tā saucamo Adversa taktiku, savu darbību ir ielānojusi tā, ka jebkurš pretinieka atbildes gājiens nes mums pozitīvu rezultātu. Tātad Latvijas Nacionālās frontes pretinieku mats jau ir paredzēts, tikai mēs kontrolējam un vērojam, vai tam jānotiek pēc pieciem, desmit vai divdesmit gājiem. Tikai viens pretinieku gājiens, kuru viņi var izdarīt, lai neciestu matu un saglabātu sevi, ir deokupācijas, dekolonizācijas un deboleševizācijas veikšana. Par šādu spēles iznākumu mēs nemaz nebēdātos. To arī es viņiem novēlu!

- Lūdzu komentējiet šo DDD (deokupācija, dekolonizācija, deboleševizācija) nozīmi!

- Šiem trīs lielajiem burtiem - DDD - ar Latvijas Nacionālās frontes informatīvā biļetena palīdzību ir jāatmodina latviešu tautas entuziasms cīņai par patiesu brīvību - par deokupāciju, dekolonizāciju un deboleševizāciju. Deokupācija ir okupācijas seku likvidēšana. Tā kā Latvijai vēl nav atdots Abrenes aprīnķis, mēs to uzskatām par Krievijas okupāciju, līdz ar to deokupācija

šanas gadījumā viņu tāpat iesauks. Arī policijā katram ir tiesības ierasties brīvprātīgi. Deboleševizācija ir cilvēku, kuri PSRS gados ieņēma

- Pašlaik Latvijā ir sabraukuši arī visādi ārzemju latvieši, kuri nu mudīgi, dažkārt ar pašu bijušo CK darbinieku

atzītu Latvijas okupāciju. It kā viņi bija ļoti daudz paveikuši, taču tie tomēr ir bijuši tikai māņi, jo ne ASV, ne citas valstis neko nedarīja, lai

Aivars Gardas: "Jau no paša sākuma mēs devām padomu Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju veikt pašai valdībai, jo tikai tadā gadījumā tai ir kaut kādas izredzes saglabāt savu eksistenci."

augstus amatus valsts struktūrās, piemēram, bijušie komjaunatnes, Komunistiskās partijas līderu, Centrālās Komitejas darbinieku, atstādināšana no valstij un latviešu tautai atbildīgu funkciju pildīšanas. Šie cilvēki jau PSRS gados sastrādāja ļoti daudz ļauna latviešu tautai un arī tagad ar savu darbību ir pierādījuši, ka personīgās intereses un

palīdzību ir ieņēmuši ļoti augstus, pat visaugstākos amatus. Arī aizjūras, aizokeāna pensionāri, tautasdziesmu skandētāju Vairu Viķi-Freibergu tieši bijušais čekists ieteica padarīt par Latvijas prezidentu. Šī sieviete konsekventi ved latviešu tautu uz vēl vienu okupāciju, šoreiz no Eiropas Savienības pusēs. Kā jūs to vērtējat?

- Jūs ļoti pareizi formulējāt jautājumu. Mēs, Latvijas latvieši, kuri izjuta PSRS okupāciju visus 50 gadus, ļoti uzticējamies trimdas latviešiem. Bet viņi šo uzticību sagrāva. Mēs vairs viņiem neticam, jo viņu darbība šajos pēdējos desmit, divpadsmit gados ir bijusi ļoti negatīva. Agrākā uzticība trimdas latviešiem bija pamatota uz mums iestāstīto, ka viņi ļoti daudz darot okupācijas laikā, lai kaut kādā veidā ietekmētu starptautisko sabiedrību, lai neviena valsts ne-

izbeigtu Latvijas okupāciju. Tātad tā bija ļoti liekulīga politika, blefošana. Taču trimdas latviešiem bija iespēja sevi parādīt tajā brīdī, kad mums it kā nodibinājās neatkarība. Tādi latvieši kā, piemēram, Meierovics, Labklājības ministrs Ritenis un vēl citi ar savu ienākšanu politikā, "Latvijas Ceļā" sajauc galvas Latvijas latviešiem, kuri bija ļoti uzticējusies tieši trimdas latviešiem. Tāda alianse kā Meierovics ar Gorbunovu "Latvijas Ceļā" šķita pareiza tikai tāpēc, ka tā rikoja ārzemju latvieši. Aiz sava naivuma mēs atvedām pie varas šo monstru, ko sauc par "Latvijas Ceļu", kurš latviešu tautai ir izdarījis ļoti daudz ļauna. Tas faktiski bija PSKP turpinājums.

- Tad jau sanāk, ka nekas nav mainījies?

- Tie aplēptie spēki, kas agrāk pārvaldīja Padomju Latviju, turpina Latviju pārvaldīt arī tagad. Tikai viņi šo redzamo varas struktūru ir sadalījuši dažādās partijās, piemēram, "Latvijas Ceļš", TB/LNNK, "Tautas partija", agrākais "Saimnieks",

Sociāldemokrātiskā Bojāra partija, Jurkāna partija utt. Visas partijas ir pakļautas tiem spēkiem, kas ieinteresēti Latvijas okupācijas un kolonizācijas turpināšanā. Faktiski viņi spēlē mums redzamo spēli "labajā un sliktajā policistā". Katrreiz pirms vēlēšanām visi tiek aicināti vēlēt par, piemēram, TB/LNNK, jo citādi ievēlēs jurkāniešus. Bet pieredze rāda, ka neviena valdošā partija, kaut arī tā sauktos par TB/LNNK vai kā savādāk, neko nav darījis latviešu tautas labā, citādi jau sen būtu notikusi deokupācija un dekolonizācija. Par tādas Jurkāna partijas nākšanu pie varas nevienam pat galvu nebūtu tad jālauza. Bet tagad varbūt, pateicoties Jurkāna partijas nākšanai pie varas, mēs ātrāk aizietu bojā kā latvieši, bet citas partijas šo procesu mazliet pāldzina. "Latvijas Ceļš", TB/LNNK, "Tautas partija" mums nodrošina tādu lēnu, drošu un pamatīgu nāvi.

- Ko vēl jūs varētu teikt par trimdas latviešiem?

- Laiks ir pierādījis, ka vairākums no viņiem ir kā no dzīva koka nokaltis zars. Vēsturē ir bijuši daudzi gadījumi, ka sīkstas, lepnas tautas tikušas pakļautas, ienaidniekam iebrūkot šīs tautas teritorijā, saņemot gūstā tautas pārstāvjus - sievietes, bērniņus, kurus izaudzināja un morāli "apstrādāja" svešumā. Pēc tam viņus atkal kā šīs okupētās tautas pārstāvjus aizsūtīja uz okupēto vai okupēt iecerēto teritoriju un ielika augstos amatos. Tieši tāpat darija PSRS, savus kadrus sagatavoja jau Krievijā. Mēs atceramies Augustu Vosu, Borisu Pugo u.c. Tāpat tika gatavoti kadri arī rietumvalstīs. Tādējādi šiem mūsu trimdas latviešiem, arī Vairai Viķei-Freibergai, ir ļoti maz kopīga ar latviešu tautu, varbūt tik vien kā ieraksts pasē un bioloģiska piederība pie latviešu vecākiem. Viņš darbi ir mums kaitīgi. Dvēseliski šādi cilvēki latviešiem ir svešinieki, kuri neizprot latviešu tautas garu un tiekšanas pēc patiesas brīvības.

► 7. lpp.

"Tie aplēptie spēki, kas agrāk pārvaldīja Padomju Latviju, turpina Latviju pārvaldīt arī tagad. Tikai viņi šo redzamo varas struktūru ir sadalījuši dažādās partijās, piemēram, "Latvijas Ceļš", TB/LNNK, "Tautas partija", agrākais "Saimnieks", Sociāldemokrātiskā Bojāra partija, Jurkāna partija utt. Visas partijas ir pakļautas tiem spēkiem, kas ieinteresēti Latvijas okupācijas un kolonizācijas turpināšanā."

nav notikusi. Dekolonizācija ir visu okupantu jeb kolonistu likumīga repatriēšana uz mājām. Tas nozīmē, ka šī repatriēcija notiek nevis tikai brīvprātīgi, bet tieši likuma kārtībā jāaizbrauc ir visiem okupantiem. Gluži tāpat kā katrs var brīvprātīgi doties armijā, bet neie-

labumu vērtē augstāk par tautas interesēm. Viņi savus amatus izmanto tikai savtīgos nolūkos. Kamēr šie cilvēki vadīs valsti, strādās atbildīgos amatos, nekas labs latviešiem nav sagaidāms. Laiks pierāda, ka viņi nav mainījušies. "Lai kā vilku baro, viņš vienalga uz mežu skatās!"

labumu vērtē augstāk par tautas interesēm. Viņi savus amatus izmanto tikai savtīgos nolūkos. Kamēr šie cilvēki vadīs valsti, strādās atbildīgos amatos, nekas labs latviešiem nav sagaidāms. Laiks pierāda, ka viņi nav mainījušies. "Lai kā vilku baro, viņš vienalga uz mežu skatās!"

KRASNODARAS NOVADA GUBERNATORAM ALEKSANDRAM TKAČOVAM

LNF priekšsēdētājs Aivars GARDA

Godātais gubernatora kungs!

Krievijas Televīzijas NTV raidījumā "Vārda brīvība" 2002.gada 22.martā Jūs, godātais Tkačova kungs, iestājāties par nelegālo imigrantu deportāciju no Krasnodaras novada, jo viņi apdraud vietējo krievu iedzīvotāju un citu novada pamattautību cilvēku normālu dzīvi.

Latvijas Nacionālā fronte iestājas par Latvijas pilnīgu deokupāciju un dekolonizāciju, citiem vārdiem, par to nelegālo imigrantu un viņu pēcteču repatriāciju, kuri laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1991.gada 21.augustam, kad

Latviju bija okupējusi PSRS, ieradās no Krievijas un pret latviešu tautas gribu apmetās Latvijā. Latvijā viņi saskaņā ar starptautiskajām tiesībām ir okupanti, un tādi pārstās būt tikai pēc repatriēšanās uz Krieviju. Šādu okupantu pie mums ir aptuveni viens miljons, un mēs, tāpat kā Jūs, godātais gubernators kungs, un Jūsu dedzīgie atbalstītāji - Krievijas Valsts Domes priekšsēdētāja vietnieks V. Lukins un Ārējo attiecību komitejas priekšsēdētājs A.Rogozins - esam pilni apņēmības mierīgā ceļā un likumīgi izraidīt viņus no savas svētās Dzimtenes uz Krieviju vai pēc viņu vēlēšanās - uz kādu citu valsti.

► 6. lpp.

DISKUSIJA KRIEVIJAS TELEVĪZIJĀ

Līga KRIEVIŅA

Šā gada 14.aprīlī Krievijas Sabiedriskajās televīzijas raidījumā "Vremena", kuru vada pazīstamais žurnālists Vladimirs Pozners, par diskusiju tematu bija izvēlēta tēma, kas saistīta ar nacionālo politiku. Tajā piedalījās augsti stāvošas valsts amatpersonas, tādas kā Vladimirs Zorins - Krievijas Federācijas migrācijas ministrs, Aleksandrs Tkačovs - Krasnodaras apgabala gubernators, Andrejs Čerņenko - Krievijas Iekšlietu ministra vietnieks, federālās migrācijas dienesta priekšnieks, kā arī sabiedrisko organizāciju pārstāvi un sabiedrībā pazīstami cilvēki.

Viens no sīžeti, kuru rādīja šajā raidījumā, bija izsmelojšs izklāsts par Latvijas

Nacionālās frontes priekšsēdētāja un izdevniecības "Vieda" direktora Aivara Gardas darbību, kas saistīta ar Latvijas dekolonizācijas jautājuma risināšanu. Par iemeslu tam kalpoja vēstule, kuru LNF priekšsēdētājs 2002.gada 10.aprīlī nosūtīja Krasnodaras gubernatoram, lai izteiktu atbalstu viņa īstenotajai vietējo iedzīvotāju tiesību aizstāvēšanai pret nelegālajiem imigrantiem, tos likumīgā kārtā deportējot no apgabala.

Piedāvājums veidot sīžetu par Aivara Gardas darbību tika izteikts jau nākamajā dienā pēc vēstules izsūtīšanas Krasnodaras gubernatoram, jo LNF par to informēja arī Vladimiru Pozneru. Tas nebija pirmais sūtījums, kuru minētais žurnālists saņēma no Latvijas Nacionālās frontes. Šā gada martā viņam tika pār-

sūtīts Krievijas prezidentam Vladimiram Putinam adresētais pasta sūtījums (vēstule par Latvijas dekolonizācijas nepieciešamību un izdevniecības "Vieda" grāmatas), kuru Kremļa administrācija atteicās pieņemt.

Kā jau minēju, A.Garda tika intervēts par viņa iesāktu Latvijas dekolonizācijas jautājuma risināšanas aktualizēšanu. Sīžetā tika atspoguļoti fakti par viņa darbību un dota iespēja plašajai Krievijas televīzijas skatītāju auditorijai pateikt to, ka latviešu tauta vēlas, lai tās zemi atstāna nelikumīgi padomju gados ieplūdinātie imigranti un tiktu īstenots taisnīgais dekolonizācijas akts. Katrs spriestspējīgs skatītājs, uzpinot no speciālistiem, to, ka:

- Krievijā pastāv smaga demogrāfiskā krīze, jo iedzīvo-

tāju skaits dienā samazinās par 2,5 tūkstošiem,

- Krievijai iztrūkstošais darba roku skaits ir 5-6 miljoni cilvēku,

un abas šīs problēmas var risināt tikai ar imigrācijas palīdzību, nevar noliegt, ka prezidenta Putina aicinājumam tautiešiem atgriezties Krievijā ir pamatots risinājums šai smagajai situācijai. Tik tiešām, kā teica prezidents, - tas ir ekonomisks un morālas dabas jautājums.

Jācer, ka šajā raidījumā iesāktā diskusija nesīs augļus, palīdzot atrisināt Latvijas dekolonizācijas jautājumu, jo okupanti, kuri šeit kā smags akmens karājas kaklā latviešu tautai, ir nepieciešami Krievijai, lai tā spētu risināt savas valsts demogrāfijas un nodarbinātības problēmas. ❖

PAGAI DĀM TIKAI VIENS NO SIMTS

INTERVIJA AR SAEIMAS DEPUTĀTU JĀNI LEJU

Līga MUZIKANTE

Latvijas Nacionālā fronte atzinīgi vērtē Jāņa Lejas kunga drosmīgo skatījumu uz latviešu tautai nepieciešamo atbrīvošanu no okupantiem un Eiropas Savienības nomācošās, kaitīgās propagandas. Novēlēsim viņam arvien lielāku uzņēmību iedrošināt aktīvai darbībai un nostājai vēl kādu no atlikušajiem deviņdesmit deviņiem, Latvijas Nacionālās frontes vērtējumā šobrīd nēcili un uzskatāmā tukšgaitā darbīgajiem tautas kalpiem.

Piedāvājam vērtēšanai interviju ar deputātu Jāni Leju par dažiem aktuāliem jautājumiem.

– Sāksim ar to, ka daudziem nepatīk un tāpēc cenšas pārņemt Latvijas Nacionālajai fronteī radikālismu. Vai jūs piekrītat, ka ir jānotiek radikālām pārmaiņām Latvijā?

– “Radikālisms” ir tāda birka jeb sauklis, kuru mēdz vienkārši piekarināt. Vai tas ir slikts, ka jūs esat radikāli? Tas taču ir labi, jo ir jābūt radikālam. Vai tad ir jābūt kaut kādam nuņņam un tādām, kas neko nevar izdarīt? Cilvēkam ir jābūt konsekventam, tātad arī radikālam. Tie, kas šķendējas par jums, grib panākt tieši to, lai tauta kļūtu nospiesta, bezdarbīga, bezpalīdzīga. Tā ir tāda sava veida nāvējoša apsūkšanās. Radikālisms tiek padarīts par lamuvārdu, lai visādi ļaundari masu mēdijos rakstītu un runātu, ka nākamais solis aiz radikālisma ir terorisms. Tie, kas tā var paziņot, tiešām ir vai nu galīgi stulbi cilvēki, vai arī parasti ļaundari. Būtišķi drīzāk viņi paši ir teroristi, kuri publiku psiholoģiski un morāli terorizē ar šādiem saviem formulējumiem.

– Un kā jūs vērtējat Drošības policijas izdarības 16.martā?

– Es domāju, ka viņi izgāzās. Tā ir bijusi kaut kāda pārcešanās un savas funkcijas nenovērtēšana vai pārvērtēšana. Ja viņi tagad 9.maijā ies un tvarstīs tos, kas ir tērpti kaut kādas svešas valsts formās, tos, kuri grupēsies un pulcēsies, tad es sapratīšu un viņus attaisnošu. Bet šobrīd es apšaubu Drošības policijas spēju novērtēt savus uzdevumus, funkcijas. Turklāt neizprotama ir arī šī iejaukšanās grāmatu izdevniecības darbā un kaut kāda literāro darbu cenzēšana. Tas ir vienkārši nenormāli. Kas tad viņi tādi ir, lai tagad tā pētītu, ko drukāt, ko nē? To jau mēs kādreiz ne tik senā vēsturē pieredzējām un izdzīvojām. Es uzskatu, ka šie zēni kaut ko tā isti nav sapratuši. Viņi grib darboties, ir čakli un enerģiski, un grib savu enerģiju kaut kur pielietot, bet pielieto nepareizā virzienā. Ja viņi ir pildījuši kādu pavēli,

tad nu tā ir pavisam ačgārņā virzienā nosūtīta, ne tur, kur būtu bijis pa istam jāskrien darboties.

– Radikāls šā vārda labajā, patiesajā nozīmē ir arī Krievijas Krasnodaras novada gubernators Aleksandrs Tkačovs, kurš iestājas par nelegālo imigrantu, kuri apdraud vietējo pamattautību cilvēku normālu dzīvi, deportāciju no Krasnodaras novada. Vai Latvija varētu ņemt piemēru no Krievijas šajā jautājumā?

– Es domāju, ka noteikti! Īpaši jau tāpēc, ka Tkačovs uzstājas jau kā valstsvīrs, kurš ir no tautas ievēlēts, un viņa prasības ir taisnīgas. Redzēsim, kā izvērtīsies viņa aktivitātes, kādas būs viņam sekmes. Es domāju, ka mēs noteikti Tkačova darbību varam Latvijā atspoguļot, skaidrot, stāstīt un dot kā piemēru, kā priekšzīmī mums pašiem.

– Kā Tkačova darbība var iespaidot tieši Latviju? Vai tā var veicināt Latvijas dekolonizāciju jeb nelegālo imigrantu, okupantu aizbraukšanu?

– Tas noteikti varētu saulaut to mūri, kas mums ir visapkārt. Mēs redzam, kādā tumsas valstībā dzīvojam un kāda tumsonība šajā jautājumā valda. Lielākais vairums varas pārstāvju taču uzskata, ka viss ir kārtībā un nekāda dekolonizācija nav vajadzīga. Par to pat nedrīkst runāt. Ja kāds tomēr par dekolonizāciju ieminas, tad viņš tiek nodēvēts par nemiera cēlāju, gandrīz jau par “Jeruzālemes dedzinātāju”. Šāds uzskats ir vienkārši liela muļķība. Latviešu tauta ir svešautiešu jūgā, kuru pārspēks ir labi redzams, kaut vai valodas ziņā. Tas ir jārisina. Jārisina ir tiesiski, ar likumiem, likumīgā ceļā. Bet vispirms ir jāsalauž šo psiholoģisko ledu un jāaptur histērija, kāda izdalās, ja kāds vienpatnis iedrošinās par to runāt. Jo,

“Latviešu tauta ir svešautiešu jūgā, kuru pārspēks ir labi redzams, kaut vai valodas ziņā. Tas ir jārisina. Jārisina ir tiesiski, ar likumiem, likumīgā ceļā. Bet vispirms ir jāsalauž šo psiholoģisko ledu un jāaptur histērija. Jo tagad, ja kāds sāk runāt par Latvijas dekolonizāciju, tad masu mēdijos un arī sabiedriskajās aprindās parādās tāda kā panika, neadekvāta reakcija.”

piemēram, tagad, ja kāds sāk pieprasīt Latvijas dekolonizāciju, tad masu mēdijos un arī sabiedriskajās aprindās parādās tāda kā panika, neadekvāta reakcija...

– Vai Jūs pats atbalstāt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju?

– Protams, ka Latvija ir jāatbrīvo no tā sloga, kas mums ir uzlikts ar pārdabiski lielu skaitu svešautiešu, kuri nemil mūsu valsti, bet atsevišķi indivīdi pat dažbrīd neieredz mūsu tautu.

– Šādiem latviešu tautas nīdējiem ir iespēja iegūt Latvijas pilsonību vai sliktākajā gadījumā

dēvēties par Latvijas pastāvīgajiem iedzīvotājiem, nepilsoņiem. Vai tas ir pareizi? Kādu oficiālu statusu Latvijā var iegūt okupanti?

– Nekādu statusu! Tie, kuri Latvijā ieradās un apmetās uz dzīvi pēc 1940. gada 17. jūnija un viņu pēcteči, taču šeit ir *nekas!* Viņi Latvijā mitinās un ir iebraukuši pretlikumīgi un prettiesiski. Taču, ja pasaka šo patiesību, ka viņi šeit ir *nekas*, tad sākas tāda naida histērija, ka gandrīz proļām jābēg. Juridiskajā ziņā viņi ir nelegālie imigranti, tātad – *nekas* likumīgs. Formulējums “nepilsoņi” arī ir nepareizs, kuri mums ir pavisam priekšā mūsu ienaidnieki, lai varētu norādīt, ka šiem svešautiešiem, lūk, nav pilsoņu tiesību, ka mums ir pārāk liels skaits nepilsoņu. Bet patiesībā viņiem nav Latvijas pavalstniecības. Normālās valstīs taču nevienam nesa “pilsonis” vai “nepilsonis”, ir vai nu “pavalstnieks” vai “bezpavalstnieks”. Vācijā, piemēram, saka *staatsangehörigkeit*, kas nozīmē pavalstniecība jeb fiziskas personas tiesiska līdzdalība valsts tiesībās un *pienākumos*, un *staatenlose* – bezpavalstniecība. Pavalstniecība raksturo piederību pie kādas valsts. šie cilvēki, kuri Latvijā ieradās okupācijas gados, nav pavalstnieki, un viņiem nav nekādu likumīgu tiesību par tādiem

– Kāds ir Jūsu vērtējums par Zigurda Striķa izstrādāto dekolonizācijas likumprojektu, kurš publicēts grāmatā “Par Latvijas dekolonizāciju”?

– Es domāju, ka vajag ierosināt Parlamentā, lai to izskata attiecīgās komisijas, kurās ir gudri juristi. Juristi un parlamentārieši var šo likumprojektu studēt, rediģēt, slīpēt un pilnveidot.

– Kā jūs pats rīkosities?

– Lai atdotu šo likumprojektu kādai komisijai izskatīšanai, ir jāsavāc vismaz pieci deputātu paraksti.

– Vai tad jūs nevarat atņemt piecus drosmīgus un taisnīgus deputātus?

– Es jau gan neesmu arī vēl meklējis. Es pats, protams, parakstītu. Es varbūt pārskatītu atsevišķus formulējumus, bet principā esmu par šāda likuma nepieciešamību. Par dekolonizāciju un tās regulējošā likuma vajadzību būtu jārunā arī starptautiskās auditorijās, lai starptautiskā publika iepazīstas ar mūsu patieso stāvokli. Visdrūmākā ir tieši šī nezināšana, jo daudzās Eiropas valstīs ir vienkārši maldīgi priekšstati par latviešu tautas neparasto situāciju.

– Vai jūs esat gatavs runāt par to starptautiskā līmenī?

– Es jau neesmu ne prezidents, ne ministru prezidents, ne ārlietu ministrs, bet savu iespēju robežās es visur stāstu un skaidroju mūsu situāciju. Man ir arī uzrakstīts raksts par šā stāvokļa vērtējumu, kurš ir pārtulkots vācu valodā. To es dodu Vācijas Parlamenta deputātiem, arī dažādiem sabiedriskajiem darbiniekiem, kuri atzīst, ka šajā rakstā ir taisnība, kuri nevar noliegt: “1940.gadā pēc Molotova – Ribentropa pakta noslēgšanas, Latvija tika iekļauta PSRS sastāvā

– Kāds ir Jūsu vērtējums par Zigurda Striķa izstrādāto dekolonizācijas likumprojektu, kurš publicēts grāmatā “Par Latvijas dekolonizāciju”?

– Es domāju, ka vajag ierosināt Parlamentā, lai to izskata attiecīgās komisijas, kurās ir gudri juristi. Juristi un parlamentārieši var šo likumprojektu studēt, rediģēt, slīpēt un pilnveidot.

– Kā jūs pats rīkosities?

– Lai atdotu šo likumprojektu kādai komisijai izskatīšanai, ir jāsavāc vismaz pieci deputātu paraksti.

– Vai tad jūs nevarat atņemt piecus drosmīgus un taisnīgus deputātus?

– Es jau gan neesmu arī vēl meklējis. Es pats, protams, parakstītu. Es varbūt pārskatītu atsevišķus formulējumus, bet principā esmu par šāda likuma nepieciešamību. Par dekolonizāciju un tās regulējošā likuma vajadzību būtu jārunā arī starptautiskās auditorijās, lai starptautiskā publika iepazīstas ar mūsu patieso stāvokli. Visdrūmākā ir tieši šī nezināšana, jo daudzās Eiropas valstīs ir vienkārši maldīgi priekšstati par latviešu tautas neparasto situāciju.

– Vai jūs esat gatavs runāt par to starptautiskā līmenī?

– Es jau neesmu ne prezidents, ne ministru prezidents, ne ārlietu ministrs, bet savu iespēju robežās es visur stāstu un skaidroju mūsu situāciju. Man ir arī uzrakstīts raksts par šā stāvokļa vērtējumu, kurš ir pārtulkots vācu valodā. To es dodu Vācijas Parlamenta deputātiem, arī dažādiem sabiedriskajiem darbiniekiem, kuri atzīst, ka šajā rakstā ir taisnība, kuri nevar noliegt: “1940.gadā pēc Molotova – Ribentropa pakta noslēgšanas, Latvija tika iekļauta PSRS sastāvā

iedzīvotāju etniskais sastāvs ir kardināli izmainījies. Latvieši, pamatnācija, šobrīd ir tikai 57 procenti no visiem Latvijas iedzīvotājiem. Kā zināms, pat vairāki starptautiski atzīti vēsturnieki, sociologi ir norādījuši, ka pamatnācija var sākt runāt par tās pastāvēšanas draudiem, ja tā savā zemē ir mazāk par 75 procentiem no visiem iedzīvotājiem. Tieši šī skaitliskā proporcija starp latviešiem un tā sauktajām minoritātēm, liek latviešiem vērst starptautiskās sabiedrības uzmanību uz nepieciešamību atbalstīt Latvijas dekolonizācijas realizēšanu (kolonistu un viņu pēcteču repatriāciju) – okupācijas setas likvidēšanu.” Es pats no sākuma domāju, ka vācieši man ellīgi uzbruks un sauks, ka kurinu nacionālo naidu, bet – nē, lielākais vairums, ar kuriem runāju, atzina, ka tā ir patiesība un ir jācīnās par savām tiesībām. Tomēr, diemžēl, sastapu arī neizpratni un izbrīnu, ka es esot mūžīgais disidents un ka neesot taču pamata nekādam nemieram. Tam nevaru piekrist.

– Kāda attieksme pret Latvijas dekolonizāciju ir jaunizveidotajai partijai “Sociāldemokrātu Savienība”, kuras biedrs esat?

– Es jau neesmu visa partija, bet partijas programmā

un tās teritorijā ienāca padomju karaspēks. Pretēji 1949.gada Ženēvas konvencijai, kura nosaka, ka okupētājvalsts nedrīkst pārvietot okupētās teritorijas iedzīvotājus uz citu teritoriju un okupētajā teritorijā ievest savas valsts civiliedzīvotājus, PSRS Latvijā iepludināja vismaz miljonu civiliedzīvotāju un militārpersonu. Pusgadsimta PSRS okupācijas laikā Latvijas

– Tādā gadījumā jājautā, vai jūs partijā ir pieci deputāti?

– Jā, partijā ir pieci 7. Saeimas deputāti.

– Kāpēc tad jūs visi kopā vēl neesat parakstījuši un ierosinājuši Saeimai izskatīšanai minēto likumprojektu par Latvijas dekolonizāciju?

– Es visu vietā atbildēt nevaru. Bet es esmu nolēmis par to nepadomāt, bet apsolīt citu vietā neko nevaru. Šobrīd zinu tikai savu nostāju.

– Kāda ir jūsu attieksme pret Latvijas Nacionālo fronti?

– Šī organizācija ir ar cēliem mērķiem. Vēlu sekmes un daudz atbalstītāju, lai mēs vairāk justu Nacionālās frontes spēku!

– Vai jūs piekrītat, ka tikai ceturtā latviešu tautas Atmoda, kuru ir nolēmusi iekustināt Nacionālā fronte, būs ilgi gaidītās Latvijas patiesās brīvības garants jeb atbrīvošanās no drošinājums no tās prettiesiskās valsts iekārtas, kas pašlaik mums ir?

– Latvijas Nacionālajai fronteī būtu jābūt tam centriņam, dzirkstelei, tai uguniņai, kas spētu ap sevi pulcēt un pamodināt Latviju, latviešu tautu, kura ir tik dziļā apātijā, vienkārši nožēlojamā apātijā, apdulusi no tās krāpšanas, parestībām, kas nodarītas tieši pēdējos desmit, divpadsmit gados. Nelikumības ir notikušas un notiek saimnieciskā ziņā, sociālā ziņā. Cilvēki ir aplaupīti, atstumti no ražošanas, kura lielā mērā ir iznīdēta. Daudziem ir ļoti bezcerīgs stāvoklis, vismaz tajos lauku reģionos, apvidos, uz kuriem es braucu. Cilvēki ir nospiesti, trūcīgi, nabadzīgi. Es pat nezinu, ar kādiem spēkiem viņus pamodināt aktīvai darbībai, pretestībai pret to visu, kas notiek Latvijā. Bet tikai viņu, pašas tautas aktīvā darbība dotu cerību un iespēju kaut ko radikāli mainīt. Parlamenta vēlēšanās šiem cilvēkiem būtu jāiet un jābalso pret tām partijām un varas struktūrām, kuras mūs tik tālu ir aizvedušas. Bet ja tauta pati nepretosies, tad nebūs vairs cerību izvairīties no to spēku pārvaldes, kas mūs jau no paša sākuma ir veduši pretī kraham. Tādēļ ir jābūt radikālām pārmaiņām arī tieši domāšanā un darīšanā. Lai jums veicas!

– Es zinu, ka Latvijas Nacionālā fronte rūpēsies un darīs visu, lai slīpki, krāpnieki un latviešu tautas interešu nodevēji un nīdēji šoruden vairs darbu Latvijas Saeimā neiegūtu! Atmodusies latviešu tauta vairs to nepieļaus. Paldies par labajiem novēlējumiem un interesanto sarunu! ❖

Jānis Leja: “Cilvēkam ir jābūt konsekventam, tātad arī radikālam.”

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES PAZIŅOJUMS PAR CETURTĀ MAIJA REŽĪMA SVĒTKIEM

LNF Stratēģijas padomes vārdā
priekšsēdētāja vietniece
Līga KRIEVIŅA

Mūsu varturi, sajūtot briesmas, ka Latvijas Nacionālās frontes un Aizsargu organizācijas darbības rezultātā reāli tiks atjaunota 18.novembra Latvijas Republika, steigšus pasludināja 4.maiju par valsts mēroga svinamo dienu. Tā kā 1991.gada 4.maijā pasludinātā Latvijas Republika pasaulei tiek pasniegta kā neatkarīga, nacionāla latviešu tautas valsts un 1918.gada 18.novembra Latvijas Republikas mantiniece, daudz iebildis, ka nav isti vietā piesaukt VDK un čekistus, jo TIE laiki ir pagājuši. Diemžēl fakti liecina, ka pēc būtības nekas mainījies nav. Latvijas Republikas "birakas" piekāršana vien nenozīmē, ka mūsu valsts patiešām ir atguvusi neatkarību. Tātad – tā vēl joprojām ir okupēta un kolonizēta valsts, tikai no metropoles (PSRS) formāli atdalījies Padomju Republika. Ar ko gan atšķiras LPSR no pašreizējās 4.maija republikas? Teritorija tā pati (okupētais Abrenes apriņķis nav atdots), iedzīvotāji – tie paši (PSRS tiesību mantiniece

Krievija nav izvākusi ne savus militāros, ne civilos okupantus). Vai tad teritorija un iedzīvotāji nav galvenie valsti raksturojošie lielumi? Lai Latvijas Republika būtu patiešām neatkarīga, ir par maz, ja pie mājām tiek izkārti sarkanbaltsarkani karogi un paziņots – mēs esam brīvi!

Kā pierādījums mūsu "brīvībai" bija š.g.16.marta Valsts Drošības policijas rīcība. Bez pamatojuma tika aizturēti Latvijas Aizsargu organizācijas vadītāji Dailis Rījnīeks un Viktors Mūrnieks, un citi aizsargi, latviešu tautas patrioti, daudziem tika ieteikts neiziet ārā no mājām. Kad cilvēki vakarā televīzijā vēroja ainas, kā aizsargu formā tērptu vīru cienījamus gados policisti cenšas ieģrūst mašīnā, daudziem radās asociācijas ar 1987.gada notikumiem un pamatots sašutums – kur tad ir tā varas vīru solītā demokrātija un rīcības brīvība? Drošības policijas priekšnieks J.Reiniks taisnojās, ka uz savu roku viņš neko nedarīja. Tas viss esot darīts pēc norādījuma no augšas – Latvijas Nacionālās drošības padomes, kuras priekšsēdētāja ir prezidente V.Viķe-Freiberga. Skandalo-

zi, bet fakts! Padomē vēl darbojas Saeimas priekšsēdētājs J.Straupe (TB/LNNK), Ministru prezidents A.Bērziņš (LC), M.Segliņš (TP), deputāts Dz.Kudums (TB/LNNK) un citi "varoņi". Aivaru Gardu visi, kam nav slinkums, apsaukā par provokatoru, čekistu, skandalistu un citādi, bet, piedodiet, atvainojiet, Aivaru Gardu nav izvirzījis bijušais čekists Bojārs. Pēc elementāras loģikas likumiem spriežot, kam vairāk var uzticēties – Aivaram Gardam vai V.Viķei-Freibergai, kuru prezidentes krēslā iesēdināja J.Bojārs? Kurš galu galā ir skandalozs, A.Garda vai iepriekšminētās personas no Nacionālās drošības padomes? Vai tiešām Latvijā kāds vēl ir tik naivs un domā, ka Vaira Viķe-Freiberga un 4.maija režīms darbojas latviešu tautas un citu likumīgo pavalstnieku un to pēcnācēju interesēs?

Pēc likuma Jāņa Reinika vadītā Valsts Drošības policija nedrīkst nodarboties ar jautājumiem, kas nav saistīti ar Latvijas valsts drošību. Tas, ka tā tomēr izmeklēja, vai tikai kāds pederasts nav apvainots kādā no grāmatas "Homoseksualisms –

cilvēces negods un posts" autoru darbiem, arestē uz četrām stundām savā brīvdienā un svētku dienā 16.martā grāmatas izdevēju, pirms tam veicot pamatīgu izsekošanas darbu, var liecināt par to, ka Latvijas valsts drošība balstās uz pederastiem – šiem taisnās zarnas operatoriem. Tādā gadījumā Latvijas Nacionālā fronte, aizsargi un aizsardzes patiesi ir šo "valsts drošības balstu" grāvēji. Smieties vai raudāt? Patiesībā jau Drošības policija Tautas partijas ministra Mareka Segliņa vadībā nekalpo latviešu tautas ideāliem, bet darbojas 4.maija režīma interesēs. Latviešu tautas un valsts drošība nekad nevar balstīties uz pederastiem. Tātad šie izcilie mēslu kultišānais lielmeistri ir Latvijas ceļa, Tautas partijas, Tēvzemes un Brīvības un LNNK, LSDSP jeb Bojāra partijas, PCTVL jeb Jurkāna partijas un citu sīkako partiju izveidotā pretlatviskā 4.maija režīma balsts, jo neviena no šīm partijām nenosoda homoseksualismu, tātad atbalsta to. Visas šīs partijas neizskaidro latviešu tautai to fakti, ka Eiropas Savienība pieprasa Latvijai kā kandidātvalstij pirms iestāšanās

tajā vispirms degradēties, pieņemot mēslu kultišānu par normālu dzīves sastāvdaļu. Arī prezidente Vaira Viķe-Freiberga varonīgi klusē kā Zoja Kosmodemjanska, jo pederastu "ideālus" nedrīkst atklāt tautai. Vai klusēšana ir piekrišana zīme? Arvien plašākos latviešu tautas slāņos, it sevišķi tajos, kuri ir novesti nabadzībā (tātad lielākajā daļā), rodas neapmierinātība un svēts sašutums par to valstisko iekārtu, kuru latviešu tautai uzspiež 4.maija republikas vadoni.

Līdzīgus jautājumus ir pamats uzdot arī Latvijas Nacionālajai fronte, kuras locekļi arī tika aizturēti jau minētajos 16.marta Drošības policijas reidos un citādos veidos vajāti par savu darbošanos. Tā kā LNF darbība ir pilnīgi likumīga, tās locekļu vajāšana ir nepamatota un pretlikumīga. Latvijas Nacionālās frontes izvirzītās prasības pēc Latvijas deokupācijas, dekolonizācijas un deboļševizācijas 4.maija republikas valdošajās aprindās tiek dēvētas par provokatīvām. Taču LNF uzskata un ir to pierādījusi, ka provokatīva un noziedzīga ir vēršanās pret taisnīgo un starptautiskajās normās

balstīto likumīgo procesu – okupācijas seku likvidēšanu, ko pieprasa ne tikai LNF biedri un atbalstītāji, bet visi latviešu tautas patrioti, un kā realizāciju vēlas lielākā daļa latviešu tautas. Kādēļ mūsu pašreizējo valsts politiku var saukt par provokatīvu? Tādēļ ka šī politika, kas nav vērsta uz Latvijas dekolonizāciju – vienīgo iespēju latviešu tautai savā Dieva dotajā zemē izdzīvot un atgūt pašnoteiktības tiesības, ir laika vilkšana un problēmu nerisināšana, kā rezultātā Latvijā saglabājas pamats konfliktam starp likumīgajiem Latvijas Republikas pavalstniekiem (1918.gada Latvijas Republikas pilsoņiem, to pēctečiem) un civilajiem un militārajiem okupantiem, kuri šeit iesūtīti laikā, kad mūsu valsts bija okupēta.

Aicinām visus Latvijas 18.novembra Republikas likumīgos pavalstniekus neatzīmēt 4.maija svētkus, jo tie patiesībā nav latviešu tautas svētki, bet gan latviešu tautas paverdzinātāju – patiesi skandaloza režīma svētki. Pilnīgi iespējams, ka vēsturieki nodēvēs šo pretlatvisko režīmu par nozēlojamo kangaru-pederastu režīmu. ❖

RĪGAS MĒR, 9. MAIJS TUVOJAS!

LNF Stratēģijas padomes vārdā
Līga KRIEVIŅA

A.god. G.Bojāra kungs!

1945.gads krievu tautas apziņā ir iegājis kā gads, kad pēc ilgajiem kara gadiem tauta spēja atbrīvoties no naidīgo ieburucēju – vācu fašistu – klātbūtnes savā valstī. Latviešu tautai Otrā Pasaules kara beigās nebija tik veiksmīgas un tā, atbrīvota no vācu armijas, tika pakļauta jaunai okupācijai, kuru īstenoja paši "atbrīvotāji" – Sarkanā armija, atnesot latviešu tautai un zemei ciešanas, kuru cirstās rētas tā nav sadziedējusi vēl joprojām.

Jau ir pagājuši sešdesmit gadi kopš otrreizējās Latvijas okupācijas, bet Sarkanās armijas veterāni, kas atrodas mūsu valsts teritorijā, vēl joprojām sevi dēvē par tās atbrīvotājiem no fašisma. Šādu ideoloģiju atbalsta arī kaimiņvalsts Krievijas valdošais režīms, turpinot savas priekšteces – PSRS iesākto genocīdu pret latviešu tautu, neaizvācot savu Trojas zirgu no Latvijas Republikas. Arī starptautiskā sabiedrība klusē un nenosoda "atbrīvotājus no fašisma", kuri vēl joprojām, kopā ar civilajiem okupantiem un to pēctečiem, nav atstājuši "atbrīvotās" zemes, tādējādi atbalstot Krievijas īstenoto aukstā genocīda politiku pret latviešu tautu. Atbrīvoties no ienaidniekiem, kuri ielauzušies kādā valstī – 20.gadsimtā tā galvenokārt bija lielo valstu priekšrocība. 21.gadsimtā tam vajadzētu kļūt par visu tautu tiesību sastāvdaļu. Kamēr šis laiks vēl nav pieņācis, ir jādara viss iespēja-

mais, lai novērstu okupantu armijas veterānu provokācijas pret okupēto tautu. **Nav noslēpums, ka 9.maijā mūsu okupanti faktiski atzīmē uzvaru pār mums – latviešu tautu.** Tātad atļaut svinēt svētkus 9.maijā mūsu tautas paverdzinātājiem nozīmē sarīkot kārtējo provokāciju pret latviešu tautu, jo, kā zināms, Latvija Nacisma sagrāves

menes lokā, neizejot no mājām, un jau laicīgi brīdinot par to ar policijas pavēstu palīdzību. Tas novērstu nevajadzīgas veterānu aizturēšanas 9.maija ritā, tiem izējot no mājām, turot aizdomās par iespējamo provokāciju veikšanu pret latviešu tautu un Latvijas valsti. Bet, ja nu tomēr notiek nepakļaušanās Rīgas Domes rīkojumam, ar Drošības policijas palīdzību nodrošināt nepaļāvīgo apcietināšanu un konvojēšanu uz izlaicīgās aizturēšanas izolatoriem. Godināt okupantu armijas veterānus savā zemē atļauj tikai garīgi atpalikuši tauta!

Bojāra kungs! Š.g. martā Jūs pieņēmat apkaunojošu lēmumu aizliegt latviešu tautas patriotiem 16.martā svinēt savus svētkus – leģionāru dienu. Liela daļa atbildības jāuzņemas arī Jums par 16.marta Latvijas Nacionālās drošības padomes, kuru vada skandaloza Vaira Viķe-Freiberga, un valdības, tikpat skandaloza premjera Andra Bērziņa vadībā sarīkoto un Drošības policijas īstenoto provokāciju pret latviešu tautu, arestējot vismaz 27 aizsargus un Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju uz vairākām stundām. Šis kauna traips Jūsu biogrāfijā ir tik liels, ka jāšak to mazgāt nost jau tagad, citādi latviešu vēlētajiem Jums un sociāldemokrātiem to nepiedos nekad. Nepieļaujiet okupantu ņirgāšanos par latviešu tautu!

LNF sagaida konstruktīvu atbildi un rīcību. ❖

KURI DEPUTĀTI

"LAIZA LIELĀKO IENAIDNIEKU PAPĒŽUS"?

LNF Stratēģijas padomes vārdā
priekšsēdētāja vietniece
Liene APINE

A.god. A.Panteļejeva kungs!

10.aprīlī Nacionālās drošības komisija pēc trīs deputātu – Oskara Grīga (komisijas priekšsēdētāja vietnieks), Ingridas Ūdres un Roberta Jurdža – veiktās Drošības policijas 16.marta rīcības analīzes nāca klajā ar secinājumu, ka nav pamata nosodīt DP patvaļīgās cilvēku aizturēšanas. Latvijas Nacionālajai fronteī šāds Jūsu, Panteļejeva kungs, vadītās Saeimas Nacionālās drošības komisijas paziņojums ir neizprotams, jo tas nesaskan ne ar Jūsu izteikumiem presē, ne telefoniskā sarunā ar LNF priekšsēdētāju Aivaru Gardu pausto nostāju. Jūsu sašutums par Drošības policijas rīcību 16.martā bija nepārprotams. Acīmredzot, Jūsu viedoklis nesakrīt ar citu komisijas deputātu viedokli.

Latvijas Nacionālā fronte šādu absurdu Nacionālās drošības komisijas lēmumu skaidro vienīgi ar DP rīcības pārbaudes veicēju, t.i., O.Grīga, I.Ūdres, R.Jurdža, nekompetenci un nespēju loģiski analizēt reālo situāciju. Ja šie pieņēmumi ir nepatiesi, tad nākas domāt, ka deputāti apzināti nevēlas aizstāvēt latviešu intereses. Gadījumā, ja tas tiešām tā ir, tad Latvijas Nacionālo fronti tas nepārsteidz, jo arī līdz šim gan O.Grīgs, gan I.Ūdre ir parādījuši savu "nacionālo" nostāju. Arī R.Jurdžs ar īpaši dedzīgu patriotismu neizceļas, jo tālāk par ierindniecisku darbošanos it kā nacionālā partijā "Tēvzemei un Brīvībai"/LNNK viņa vēlme strādāt latviešu tautas labā nesniedzas.

Jūsu zināšanai atgādinā-

sim, ka O.Grīgs no "TB"/LNNK tika izslēgts tādēļ, ka viņš balsoja par to, lai bijušie PSRS drošības dienestu darbinieki varētu turpināt strādāt arī Latvijas Republikas Drošības dienestos. Laikrakstā "Rīgas Balss" (29.06.2001) viņa paustā gatavība "laizīt lielāko ienaidnieku papēžus" (tātad okupantu) arī īpaši neliecina par patriotismu un vīrišķību, kuru O.Grīga kungs gandrīz nekad neaizmirst pieminēt.

neprofesionāli un pieņemtais lēmums ir neadekvāts. Telefoniskā sarunā O.Grīgs gan teica, ka 11.aprīļa "Lauku Avīzes" numurā publicētā informācija par Saeimas Nacionālās drošības komisijas lēmumu neatbilst patiesībai. Ja tas ir tā, tad O.Grīgam un citiem komisijas deputātiem jāpieprasa, lai "Lauku Avīze" atsauk šo it kā melīgo ziņu, dodot iespēju avīzes lasītājiem uzzināt patiesību. Līdz šim nav bi-

"Visām mūsu policijām – municipālajai, valsts, drošības u.c. – ir jābeidz trenkāt latviešu tautas patriotus un steidzami jātrenējas darboties ar gumijas nūjām, lai pārmācītu istos kaitētājus mūsu valstij un tautai!"

un Otrā Pasaules kara upuru piemiņas dienu svin 8.maijā.

Tādēļ Latvijas Nacionālā fronte aicina Rīgas Domi nepieļaut Sarkanās armijas veterānu iecerētās provokācijas: pulcēšanos pie Uzvaras pieminekļa un gājienu vai festivālu, ar ko tie grasās atzīmēt 9.maija svētkus – "uzvaras pār fašismu" dienu! Latviešu tautai savā zemē ir jānodrošina atgūties no garajiem lielkrievu šovinisma jūgā pavadītajiem gadiem un nepieredzēt šādu prokrievisku un prokomunistisku spēku publiskas akcijas, kuras bieži vien tiek izmantotas kā aizsegs pretvalstisku ideju paušanai un naida kurināšanai pret latviešu tautu. Pilnīgi nepieļaujama ir uz ārišķīgu izrādīšanos vērstu pasākumus organizēšana pie Uzvaras pieminekļa un jebkuras citas masveida pulcēšanās. Ja Sarkanās armijas veterāni vēlas, lai klusi atzīmē šo dienu, noliekot kapsētās ziedus par godu kritušajiem cīņu biedriem cīņā pret vācu fašistiem, nevis latviešiem. To viņiem neviens aizliegt nedrīkst. Bet vislabāk būtu 9.maiju ieteikt pavadīt ģi-

Latvijas aizsargu rindas aug par spīti visam

Savukārt I.Ūdre savu neinteliģenci un aprobežotību parādīja, atbildot uz 66 cilvēku parakstīto atbalsta vēstuli Aivara Gardas darbībai un cīņai par Latvijas dekolonizāciju (27.07.2001). I.Ūdres atbildi pilnībā varat izlasīt grāmatā "Par Latvijas dekolonizāciju", bet galvenā doma bija aptuveni šāda – tā kā Latvija ir neatkarīga demokrātiska republika, kas 1991.gadā tika starptautiski atzīta par neatkarīgu suverēnu valsti, tad dekolonizāciju nevar attiecināt uz Latvijas pašreizējo situāciju. Absurds!

Apkopojot visu iepriekš rakstīto, nākas secināt, ka cilvēki, kuri pieņēma lēmumu, ka Drošības policijas rīcība 16.martā nebija pretlikumīga, nestrādā Latvijas un latviešu tautas labā, jo lietas izmeklēšana veikta

juši tādi gadījumi, kad "Lauku Avīze" būtu sagrozījusi mūsu sniegto informāciju.

Latvijas Nacionālā fronte uzskata, ka Saeimas Nacionālās drošības komisija nedrīkst atzīt šo lietu par izmeklētu. To, ka 16.martā notikušās aizturēšanas bija nelikumīgas, saprot pat vienkāršs cilvēks. Panteļejeva kungs, mēs ticam Jūsu spējai loģiski spriest un pieņemt adekvātus lēmumus, tādēļ aicinām Drošības policijas rīcības tālāku izvērtēšanu pārņemt savā kontrolē, lai beidzot tiktu atmaskoti visi pretvalstiskie darbinieki gan augstākajās Valsts varas iestādēs, gan ierindnieku – rīkojumu izpildītāju rindās.

Vēlam Jums, Panteļejeva kungs, drosmi taisnīgi rīcībai un gaidām konstruktīvu atbildi iespējami drīz. ❖

AMERIKAS INTERESE PAR LATVIJAS NACIONĀLO FRONTI

INTERVIJA AR LNF PRIEKŠĒDĒTĀJA VIETNIECI LIENI APINI

◀ 1. lpp.

– **Kā risinājās jūsu saruna?**

– Mums bija gandrīz trīs stundu ilga saruna. Makfarlanda kungs interesējās galvenokārt par Latvijas Nacionālo fronti, par mūsu darbības mērķiem un motivāciju. ASV vēstniecību ir ļoti ieinteresējusi mūsu darbība, īpaši vēstule Džordžam Bušam un apgādā "Vieda" izdotās grāmatas "Par Latvijas dekolonizāciju" un "Homoseksualisms – cilvēces negods un posts". Sarunas gaitā ASV pārstāvis neizslēdza arī iespēju par sadarbību starp Latvijas Nacionālo fronti un ASV vēstniecību, izteicās arī par iespējamo tikšanos un sarunām ar vēstnieku. Pašreiz notiek visu mūsu iesniegto dokumentu izpēte un rūpīga analīze. Protams, viņš uzsvēra arī to, ka ASV sadarbojas ar EDSO un tamlīdzīgām institūcijām. Ar tām būtu it kā jāreķinās. Bet, kad jautāju, vai kādām no šīm starptautiskajām institūcijām varētu būt pretenzijas pret tiesiskuma atjaunošanu Latvijā, tad viņš pasmaidīja un teica, ka mums ir ļoti labi argumenti savai rīcībai. Viņš teica, ka būtībā šīm organizācijām nekā preti nevarētu būt.

– **Vai varētu cerēt, ka ASV atbalstītu Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju?**

– Iespējams, ka ASV mums šķēršļus neliktu, bet gan palīdzētu iespēju robežās. Ja mūsu valdība nāktu ar konkrētiem priekšlikumiem, kā atjaunot tiesiskumu un spriegumu Latvijā, kas ir tuvu situācijai Balkānos, jo tikai pateicoties latviešu lēnākam temperamentam, pacietībai un apdomīgumam, mēs dzīvojam vēl nosacītā mierā. Viņš piekrita, ka nav normāli, ka Latvijā latviešu ir tikai puse no pamatiedzīvotājiem. Katrā ziņā Stefena

ASV prezidentu Rūzveltu, kurā ir atrodami Baltās Ložas gudrie padomi, kā Amerika varētu vērst pasaules attīstību uz labu. Mēs apspriedām starptautiskā kapitāla saglabāšanas vieniņo iespēju, proti, pieņemt arī mūsu sūtītos ierosinājumus par ASV līdzdalību taisnīguma atjaunošanā.

vēl joprojām tiekot pēti. Bet mēs runājam par gaidāmajām pārmaiņām pasaulē, kurās lielu lomu spēlē arī tieši Amerika. Šis ASV vēstniecības pārstāvis ļoti nopietni ieklausījās manā stāstījumā par Himalaju Baltās Ložas locekles Helēnas Rērihas saraksti ar toreizējo

dzimtenēs. Mans sarunbiedrs pats pēc tautības ir iršs, kurš dzīvo Amerikā, tādēļ latviešu tautas problēmas, prasība pēc taisnīguma viņam bija vieglāk izprotama.

– **Kā zināms ASV ir parādījuši izteiktu iestāšanos par pasaules globalizāciju. Vai šī ideja jau sāk šķobīties?**

– Jā, tiem cilvēkiem, kuri vada starptautisko kapitālu, ir jāsāk meklēt jauni risinājumi, lai to saglabātu un palielinātu. Ideja par globalizāciju pati pierāda, ka tā ir absurda un pret evolūciju vērstā. Tāpat globalizācijas centieni sagrauj paši sevi. Tie, kas saka, ka globalizācija būs, ļoti, ļoti maldās. Lielie naudas oligarhi grib saglabāt savus kapitālus, un viņi nav muļķi, tāpēc saprot, ka tautu tiekšanās pēc pašnoteikšanās ir neapstrīdams, negrozāms, nepārkāpjams Dabas likums, kuru cilvēks nevar ignorēt bez pazudin-

ošanā. Mans sarunbiedrs pats pēc tautības ir iršs, kurš dzīvo Amerikā, tādēļ latviešu tautas problēmas, prasība pēc taisnīguma viņam bija vieglāk izprotama.

šām sekām. Dabas likumi ir spēcīgāki par cilvēka radītajiem izdomājumiem. Tauta, kura ir pamodusies atbrīvošanās cīņai, savā ceļā noslaucīs visus, kas tai dara pāri. Šeit ir gluži vienlīga, ar cik lielu skaitlisku pārspēku šādai tautai ir jāsatiekas, jo tautas, atmodinot savu enerģētisko potenciālu, ir neuzvaramas. Taisnīga atbrīvošanās cīņa iet kopsoli ar Dabas evolūcijas likumiem – izdzīvo garīgi stiprais, tāpat brīvību izcīnīšā tauta.

Bet Vairai Viķei-Freibergai, Andrim un Indulim Bērziņiem un citiem, kas neizprot patieso pasaules attīstības gaitu un evolūcijas likumsakarības, un domā, ka spēš piekrāpt latviešu tautu, varu ieteikt izpildīt apgādā "Vieda" izdotajā M. Norbekova grāmatā "Muļķa pieredze" 74. lpp. aprakstīto supervingrinājumu mūļāpiem. ❖

"Visiem, kuri cer, ka Latvijas Nacionālās frontes darbība kādreiz aprims, ka Aivaru Gardu un viņa domubiedrus padarīs "nekaitīgus", ka latviešu tauta samierināsies ar savu apkrāpšanu un bojāeju, ka Latvijā nebūs deokupācija, dekolonizācija un deboļševizācija, iesakām izpildīt sekojošo "Supervingrinājumu mūļāpiem", ar kuru precīzāk varat iepazīties Mirzakarīma Norbekova grāmatā "Muļķa pieredze": "Paceliet plaukstu sejas līmenī, attālumus no acīm – ne vairāk kā 30 centimetru. Salieciet plaukstu locītavu tā, lai pirksti norādītu uz krūtīm. Plati izpletiet tos. Sataisiet uzpūtīgu titara gudro ģīmi. Tagad ielieciet ikšķi starp rādītājpirkstu un vidējo pirkstu un ātri savelciet roku dūrē. Kārtīgi papricējieties. Kā patik šīs materializācijas rezultāts?"

mu un novērst nestabilo situāciju etniskajos jautājumos, es pieļāuju, ka ASV sniegtu atbalstu. Viņš atceļās *RusAmLat* darbību, kuru apturēja Latvijas valdība. Tajā laikā premjers bija Māris Gailis. Tā bija labi iesākta valsts sadarbība, kas būtu veicinājusi krievu aizbraukšanu no Latvijas. Mans sarunbiedrs norādīja

Makfarlanda attieksme bija pārsteidzoši saprotoša un iedzīvīga. Viņš piekrita, ka nepietiek tikai ar to, ka šeit dzīvojošie okupanti prot latviešu valodu, bet svarīgākais ir tas, ko viņi šajā valodā saka.

– **Vai ir ziņas, kā vēstuli Bušam uztvēra pašā Amerikā?**

– Makfarlanda kungs to nevarēja komentēt, jo vēstule

– **Kādi ir šie ierosinājumi?**

– Katrai tautai ir sava etniskā teritorija, kur attīstīt kultūru. Šobrīd galvenie spēki ir jāvelta tieši šai tautu sakārtošanai. Latvijas gadījumā tā ir Latvijas deokupācija, dekolonizācija. Cilvēces tālāka attīstība ir iespējama tikai tad, ja tautas atkal dzīvos savās etniskajās

KRASNODARAS NOVADA GUBERNATORAM ALEKSANDRAM TKAČOVAM

◀ 3. lpp.

Krievijas prezidents Vladimirs Putins, kuram Latvijas Nacionālā fronte 2002.gada marta sākumā nosūtīja vēstuli, ir dziļi ieinteresēts, lai krievi atgrieztos Krievijā.

Latvijas Nacionālā fronte stingri turas pie Dabas Likuma, saskaņā ar kuru katrai tautai jādzīvo Dieva dotajā savā etniskajā teritorijā – latviešiem Latvijā, krieviem Krievijā utt. Mēs ceram, ka Jūsu iniciatīva atbilst katras tautas likumīgajām tiesībām dzīvot savā etniskajā teritorijā bez citu valstu un tautu iejaukšanās. Tādā gadījumā Latvijas Nacionālā fronte atbalsta Jūsu,

godātais Tkačova kungs, iniciatīvu un nosūta Jums grāmatu "Tautu tiesības", kurā pirmo reizi izstrādātas tautu un tautību tiesības. Šī grāmata ir īpaši nozīmīga tādiem daudz nacionāli valstij kā Krievija.

Patiesi krievu tautas nacionālisms un lielkriev šovinizms ir divi nesavienojami jēdzieni. Diemžēl cariskā Krievija, Padomju Savienība un mūsdienu Krievija līdz pēdējam laikam pret latviešu tautu ir piekopusi šovinizma politiku un nav gribējusi saprast latviešu tautas patieso nacionālismu, kam ir aizsardzības raksturs. Pa-

tiesā krievu nacionālisma izpausme nozīmē, ka mostas diženā krievu tautas dvēsele, kuru diženumā nepārspētie 20.gadsimta cilvēces ģeniji – krievu mākslinieks un filozofs Nikolajs Rērihs un viņa dzīvesbiedre Helēna Rēriha, kas pierakstīja Mācību par cilvēces Jauno Pasaules Uztveri – Agni Jogu, nosauca par Ivanu Simt-tūkstošu. Ivana Simt-tūkstošā mošanās nozīmē, ka ne tikai krievu tautas, bet arī citu tautu domāšanā notiks liels pavērsiens, paceļot šo tautu attīstību jaunā attīstības spirāles pakāpē. Daudzas tautas sapratīs patiesi-

bu, uz kuras balstās Jūsu brīnišķīgā iniciatīva – **katrai tautai jādzīvo savā etniskajā teritorijā**. Princīpam "kur labi, tur dzimtene" jāpazūd, jo tas neatbilst cilvēces evolūcijai. Tieši šis savā būtībā patērnieciskais princīps kļuvis par iemeslu daudziem konfliktiem un kariem starp tautām. Vislielāko ļaunumu krievu tautai nodara tie krievi, kas ar savu kārtību, meklējot labāku dzīvi, ierodas, piemēram, Latvijā un Krievijas nacionālajās republikās, jo ar savu prasību, lai vietējie iedzīvotāji prot krievu valodu, un ar nievādošo attieksmi pret pamat-

tautu kultūru, valodu un paražām noskaņo citas tautas pret Krieviju un īstenajiem krieviem. Kolonisti ir krievu tautas nelaime, jo tieši viņi dzīvo pēc principa "kur labi, tur dzimtene". Turklāt ar savu skaitlisko vairākumu viņi apdraud pašas pamat-tautas. Jūs, godātais gubernatora kungs, pamatoti esat saskatījis, ka Krasnodaras novada pamatiedzīvotājiem šāds draudus rada tie, kuri neaicināti un ar savu kārtību ieradušies Jūsu Dzimtenē.

Latvijas Nacionālā fronte un latviešu tautas lielākā daļa, kas atbalsta mūsu ideālus,

ar cerībām gaida Jūsu atbildi. Ar samērā lielu pārliecību varu teikt, ka starp mūsu tautām ir iespējama ražena sadarbība nolūkā atjaunot zaudēto taisnīgumu – katras tautas likumīgās tiesības bez svešas iejaukšanās dzīvot savā etniskajā teritorijā.

Novēlu Jums, godātais gubernatora kungs, un Krasnodaras novada pamatiedzīvotājiem lielus panākumus izvīrīto ideālu sasniegšanā. Lai Jūsu vēlētajū cieņa un mīlestība pret Jums, kura visiem televīzijas raidījuma "Vārda brīvība" skatītājiem bija skaidri redzama, kalpo par Jūsu panākumu garantu. ❖

DROŠĪBAS POLICIJAS PSIHOLOĢISKAIS TERORS 16. MARTĀ

LNF priekšsēdētājs
Aivars GARDA

Valsts cilvēktiesību biroja direktoram
Olafam Brūveram

Cien. O.Brūvera kungs!

2002.gada 16.marta rīts Latvijas Nacionālajai fronte (LNF) sākās ar to, ka Drošības policijas (DP) pārstāvji centās aizturēt tikko no savas dzīves vietas iznākušo priekšsēdētāja vietnieci Lieni Apini, par iemeslu minot nepieciešamību sniegt paskaidrojumu un kaut ko parakstīt. Tāpat tika izteikti brīdinājumi, lai dienas gaitā viņa nekur neparādītos aizsargu formas tērpā. Tā kā L.Apine atteicās doties līdz, viņai centās nedaudz "piepalīdzēt" iekāpt mašīnā. L.Apine atteicās no šādas nepamatotas aizturēšanas un DP pārstāvjiem nācās doties projām vieniem pašiem.

Pēc šī incidenta LNF priekšsēdētājs Aivars Garda sazvanīja DP priekšnieka vietnieku Didzi Šmitiņu un izteica protestu pret tādu provokāciju, jo demokrātiskā valstī pavalstniekiem nedrīkst aizliegt iet nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa. D.Šmitiņš atbildēja, ka viņi ir nolēmuši spēku pret L.Apini nepielietot, bet viņai vēl būs jāatbild administratīvā kārtā par nepakļaušanos policijas rīkojumiem. Pie reizes A.Garda palūdza, lai aizvāc pie viņa mājas jau no agra rīta dežūrējošo melni stikloto DP mašīnu. Tas tika izdarīts – mašīna aizbrauca, bet, kā izrādījās vēlāk, tā bija turpinājusi stāvēt kādus simts metrus tālāk no iepriekšējās vietas.

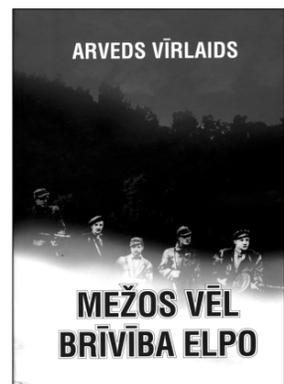
10:15, kad A.Garda bija iesēdies savā automašīnā, lai brauktu uz Brīvības pieminekli nolikt ziedus, gluži kā istam noziedzniekam, viņam ceļu aizšķērsoja ie-

priekš minētā DP mašīna. No tās izlēca divi policisti un pieprasīja doties viņiem līdzī uz policiju. LNF priekšsēdētājs piedāvāja policistam Dainim Čudaram sazināties ar priekšniecību un pārjautāt, vai tā nav kļūda – brīvdienā un svētku dienā apcietināt privātās drēbēs tērptu pilsoni, kurš negatavojas veikt kriminālnoziedzumu. Policists atteicās un uzstājīgi pieprasīja, lai dodas viņam līdzī. A.Garda tika nogādāts policijā un izlaists tikai 14:15. Arī policijā neviens nespēja pierādīt, ka aizturētais būtu gatavojies izdarīt kriminālnoziedzumu, jo Kriminālprocesa kodeksa 109.pants atļauj aizturēt personu tikai tad, ja tā gatavojas veikt vai jau ir izdarījusi kriminālnoziedzumu. Kad Aivars Garda paskaidroja, ka ziedu nolikšana nav kriminālnoziedzums, Drošības policijai nācās piekrist, ka aizturēšana ir bijusi ne-

likumīga un tikusi veikta ar nolūku, lai viņš nevarētu realizēt savas cilvēktiesības nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa.

Latvijas Nacionālā fronte aicina Valsts cilvēktiesību biroju izskatīt šo gadījumu un izvērtēt Drošības policijas rīcību. Tādas darbības liecina, ka Latvijas Republikā sāk atdzimt bistama parādība, kura raksturoja drošības iestāžu darbību 20.gadsimta 60.-70.gados. Nav pieļaujama šāda psiholoģiskā terora pielietošana, bez pamatojuma aizturēt cilvēkus uz ielas, kad tie gatavojas iet savās dienas gaitās, jo tās ir totalitārisma, nevis demokrātiskas valsts iekārtu raksturojošas pazīmes. ❖

"Savas tautas noliegšana ir dzīve bez augšamcelšanās"
A.Vīrlaids

"Cik bieži starp cietuma mūriem es neesmu dzirdējis jauniešu lepnos, nelohāmos vārdus: "Padomju likumiem es nepakļaujos!" Cik bieži viens vai otrs no viņiem – skolas zēns vai skolas meitene – nav naidā un izmisumā ar asinīs sadauzītu muti kliedzis: "Padomju tiesai nav pārmani varas – es neesmu padomju pilsonis!" Tā raksta igauņu rakstnieks **Arveds Vīrlaids** izdevniecības

Raudava izdotajā grāmatā "MEŽOS VĒL BRĪVĪBA ELPO".

Šis romāns ir par drosmi, Tēvzemes mīlestību un pašcieņu. Vēsturiskie notikumi, kas saistīti ar igauņu mežabrāļu cīņām Otrā Pasaules kara un Igaunijas okupācijas laikā, ir tuvi arī katra latvieša sirdij. Autors savā darbā ir ielicis karstu dvēseles smeldzi, kuru izjūties tiek smēti pēc savas tautas brīvības. Ļoti nozīmīga un spēcīga grāmata arī šodienai!

Šī romāna tuvība mūsdienām, tajā aprakstītā nemirstīgā vērtība – tautas vēlēšanās kļūt patiesi brīvai, iedvesmo ikvienu lepmu un drosmīgu sirdi.

Iegādājoties grāmatu "Mežos vēl brīvība elpo" laikraksta **Akmens** redakcijā, jūs ziedosiet 2.50 Ls Latvijas Nacionālajai fronte avīzes izdošanai.

Latvijas Nacionālā fronte sirsniņi pateicas izdevniecības Raudava vadītājam Jānim Ločmelim par sadarbību!

KAS KOPIĢS LATVIJAS RADIO, DROŠĪBAS POLICIJAI UN PEDERASTIEM?

◀ 1. lpp.

Latvijas Nacionālās frontes nesen nosūtītā vēstule un grāmata "Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts" Romas pāvestam Jānim Pāvelam II ir rosinājušas arī viņu aktīvāk uzstāties cīņā pret pederastiem Romas katoļu baznīcā. Romas pāvests, būdams vienās domās ar Latvijā dzīvojošo kardinālu, vienu no minētās grāmatas autoriem – Jāni Pujātu kungu, pēc mūsu sūtījuma saņemšanas visai pasaulei ir paziņojis, ka homoseksuālisms ir grēks, kurš jāizskauz.

Bet Dzintris Kolāts ir Latvijas radio vadītājs, kurš valstij piederošās raidstacijas ēterā ļauj uzstāties perversajam *pederastu karognesējam* Kārlim Streipam. Kolāts nereaģē uz vairākkārtīgām prasībām atlaist latviešu tautas morāles grāvēju, tās apzinātu stulbotāju, patriotisku klausītāju nīdēju no darba. No tā un tēl daudzām citām latviešu valsts interesēm naidīgajām parādībām, kuras vērojamas valsts radio, tiek izdarīti secinājumi, ka Dzintris Kolāts aizstāv okupantus un pederastus. Katrā ziņā viņa darbi par to liecina simtprocentīgi. Šī Gardas kunga izteiktā patiesība pašam vainīgajam "kož acis" un biedē.

Man kā sievietei ir kauns arī par tām Latvijas radio diivām, kuras ikdienā sasveicinās ar pederastu, taisnās zarnas operatoru, strādā pat ar viņu vienā studijā, bet neko nedara, lai kaitīgs, ļauns izdzimtenis tiktu izmests no Latvijas radio telpām. Līdz ar to šīs sievietes pašas ir kļuvušas morāli netīras, kuru bērns man zēl. Ko labu viņas var iemācīt, aplīpdamas un ielaizdamas sevi pederasta emanācijas? Ko labu cilvēki ar piepīdrotām smadzenēm un demoralizētiem dvēselēm var pateikt radio ēterā? Ir sāpīgi vērot šo drausmīgo pagrimumu! Latvijas radio izceļas ar savu nekrietno kangaru-pederastu režīmu slavinošo attieksmi. Un Kolātam par to ir jāuzņemas atbildība!

Tomēr, analizējot notiekošo, mēs saprotam, ka Kolāts ir tikai labprātīgs bandinieks pederastu uzbrukumā pret Aivaru Gardu un citiem homoseksuālisma pretiniekiem. Cik gan zemai ir jābūt cilvēka pašcieņai, lai aizstāvētu apziņas deģenerēšanos, kura ir neizbēgama homoseksuālistiem un viņu atbalstītājiem! Bet viens ir skaidrs – tumšajiem spēkiem un viņu līdzskrējējiem visvairāk ir bail no atklātības, tādēļ viņi arī šādā veidā spirinās,

iedomājoties, ka spēš apturēt Aivara Gardas aizsāktās aktivitātes. Nekas neizdosies! Mūsu, taisnības cīnītāju, ir daudz, turklāt esam garīgi stiprāki, enerģiskāki un tālredzīgāki par mūsu pretinieku 4. maija režīmu, kurš sev tautā jau iemantojis nosaukumu *kangaru-pederastu režīms*. Vadošie deģenerāti paši sevi atklāj, uzticēdami homoseksuālisma aizstāvību Valsts Drošības policijai. Tas tikai nozīmē, ka režīms var pastāvēt tikai pie nosacījuma, ja tauta deģenerējas līdz ar viņiem. Bet Aivars Garda traucē šo deģenerācijas procesu.

Mēs esam liecinieki laikam, kad ikvienam ir tikai divas iespējas: rīkoties pareizi un taisnīgi vai arī topošajā vēstures grāmatā iekļauties to garīgo un morālo puveklju rindās, kas tiks nosaukti **par kangaru-pederastu režīma veidotājiem un atbalstītājiem.** ❖

"Radio un prese strādā un ar aizrautību gādā, lai tie ļaudis redz un dzird, Pēdīņi, ka bij' un ir."

"Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts", 331. lpp./

INTERVIJA AR LNF PRIEKŠSĒDĒTĀJU AIVARU GARDU

◀ 3. lpp.

– Kas ir ieinteresēts deokupācijā, dekolonizācijā un deboļševizācijā?

– Visiem likumīgajiem Latvijas pavalstniekiem neatkarīgi no tautības ir pienākums aktīvi piedalīties Latvijas deokupācijā, dekolonizācijā un deboļševizācijā.

Visiem, kuri pret latviešu tautas gribu ieradās Latvijā PSRS un Vācijas okupācijas laikā no 1940. gada 17. jūnija līdz 1991. gada 21. augustam un viņu pēcnācējiem, kuri saskaņā ar Dabas likumiem un Starptautisko tiesību normām ir nelegālie imigranti jeb okupanti, ir pienākums labprātīgi repatriēties uz etnisko dzimteni vai doties uz jebkuru citu valsti pēc savas izvēles. Tas attiecas arī uz tiem okupantiem, kuriem piešķirta pilsonība pirms Latvijas deokupācijas un dekolonizācijas. Atjaunotā 18. novembra republika to anulēs.

18. novembra republika pēc Latvijas pilnīgas deokupācijas un dekolonizācijas piešķirs pavalstniecību pēc citiem kritērijiem. Pasreizējie nelegālie imigranti var cerēt uz Latvijas pavalstniecību par īpašiem nopelniem ar noteikumiem: pirmkārt, ja aktīvi piedalīsies Latvijas deokupācijā, dekolonizācijā un deboļševizācijā; otrkārt, ja nolēmuši savu dzīvi saistīt ar latviešu tautu un kalpot tai.

18. novembra republika sakārtos valstnieku attiecības ar īpašumu saskaņā Dieva dotajām tautu tiesībām (Koknešis "Tautu tiesības"). Tas nozīmē, ka nelikumīgi iegūtie īpašumi tiks atsavināti.

Tāpēc tagad, kamēr īpašuma attiecības vēl nav sakārtotas, visi okupanti vēl var nelikumīgi iegūtos īpašumus izdevīgi pārdot, bet par saņemtiem līdzekļiem iekārtoties uz dzīvi etniskajā dzimtenē vai kādā citā valstī.

Latvijā ir dažas organizācijas, kas palīdz repatriantiem iekārtoties Krievijā. Katrā avīzes numurā centisimies dalīties ar mūsu rīcībā esošo informāciju. Šoreiz par organizāciju "Savienība – 1", ko vada Nikolajs Gromovs. Šī organizācija jau ir nodibinājusi sakarus ar Pēterburgas pilsētu un apgabalu, kur repatriantus gaida darba vietas un dzīvokļi. Ievadītas sarunas arī ar Krievijas Valsts Domi. Citas organizācijas piedāvā dzīvot un strādāt, piemēram, Kalugas apgabalā u.c. "Savienība – 1" citīgi strādā, lai rastu iespējas palīdzēt arī tiem, kuriem šeit nav sava dzīvokļa un citu īpašumu, ko varētu pārdot, un iekārtoties uz dzīvi Pēterburgā, tas ir, nabadzīgākajiem nelegālajiem imigrantiem. "Savienības – 1" adrese ir: **Rīga, Artilērijas ielā 65a – 301**; tel.: **6540145**; tel. **Pēterburgā: +7 812 9205300**.

Katrs, protams, pats ir atbildīgs par uzticēšanos tai vai citai repatriācijas veicināšanas organizācijai.

Jāatceras, ka Latvijā ir bezdarbs, bet Krievijā trūkst 5 miljoni darba roku, tātad darba tirgū konkurences praktiski nav. Pēterburgā un apgabalā gluži kā padomju laikos māju sienas rotājot uzraksti par aicinājumiem pieteikties darbā. Prezidents Pu-

tins gaida savus tautiešus mājās. Nevajag ticēt tiem, piemēram, tādiem kā Vladimir Pozners, kuri atrunā no repatriēšanās uz Krieviju, baidot ar sliktu uzņemšanu. Tie ir istie šovīnisti.

Vēl vairāk jāiegaumē, ka Latvijas Nacionālā fronte un to atbalstošā lielā latviešu tautas daļa negrozāmi veiks deokupāciju un dekolonizāciju.

– Ko jūs ieteiktu mūsu civilokupantiem?

– "Kas pirmais brauc, tas pirmais maļ!" Es iesaku pēc iespējas ātrāk nodibināt sakarus ar kādu no repatriācijas veicināšanas organizācijām, pārdot savu dzīvokļus un citus īpašumus un doties uz etnisko dzimteni. Jo ātrāk pārdoms, jo dārgāk. Pareizs, ka dzīvokļu cenas Latvijā strauji kritīsies. Arī Pēterburgā pirmie repatrianti iegūs labākos dzīvokļus un darba vietas.

Iesakū neticēt okupantu avīzēm *Čas, Vesti Segodņa, Vesti, Panorama Latvii, Biznes i Baltija, Telegraf, Večernaja Riga*, radio *Doma laukums*, kas sniedz aplamu informāciju par stāvokli Latvijā. Arī latviešu kangaru preseī, radio un televīzijai. Nedrīkst ticēt tiem, kas veic noziedzīgo tautu pretlikumīgo sajaukšanas politiku, kuru nosaukuši par integrāciju. Tā nenotiks! Mēs to nepieļausim!

Latvijā dzīvojošiem okupantiem jāsaprot, ka, tēlaini runājot, padomju vara mūs ar varu apprecināja. Latviešu tauta negrozāmi grib šķirties un izšķirsies. Labāk ātrāk nekā vēlāk. Abām pusēm. ❖

POLICEISKĀS VALSTS REŽĪMS LATVIJĀ

ATKLĀTA VĒSTULE

Valsts prezidentei **V. Viķei Freibergai**
Ministru prezidentam **A. Bērziņam**

Valsts prezidente V. Viķe-Freibergas kundze!
Ministru prezident A. Bērziņa kungs!

16. marts ir leģionāru atceres diena. Tā ir lakmusa papīriņš visām Latvijas valdībām, valsts amatpersonām un ikvienam Latvijas iedzīvotājam. Ne velti daudzas augstas valsts amatpersonas šajā dienā glēvi "pazūd" komandējumos. Arī Jums, Valsts prezidente un Ministru prezident, šis vēsturiskais datums izrādījies liels klupšanas akmens – tas atklāja Jūsu patieso būtību un nicinošo attieksmi pret latviešu tautu.

Šā gada 16. marts, iespējams, Jums nesis daudz lielākas pārmaiņas, nekā iepriekš to varējāt paredzēt. Kā Jums zināms, šajā dienā Drošības policija veica pretlikumīgas darbības, aizturot cilvēkus bez pamatota iemesla. Aizturēto vidū bija arī Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs un apgāda "Vieda" direktors Aivars Garda, Aizsargu organizācijas priekšnieks Dailis Rijnieks un aizsargu ģenerālinpektors Viktors Mūrnieks. Šie kungi gluži kā čekas laikos, bez apsūdzības uzrādīšanas, tika aizvesti uz Drošības policiju, kur viņiem nācās uzturēties vairāk nekā četras stundas. Pret LNF priekšsēdētāja vietnieci un deputāta Jāņa Lejas palidzi Drošības policijas aģenti pēc Jūsu pavēles pielietoja fizisku spēku, ar varu mēģinot viņu iesēdināt policijas mašīnā.

Līdz šim par šādu Drošības policijas (DP) patvaļu, pretlikumīgajam DP priekšnieka J. Reinika pavēlēm nosodījumu no valsts varas puses izteikuši tikai atsevišķi Saeimas deputāti. No Jums, prezidentes kundze un Ministru prezidenta kungs, neesam

dzirdējuši nekādus izteikumus, kas nosodītu DP, neesam manījuši nekādu vēlēšanos iestāties par taisnību un demokrātiju, kuru Jūs nenogurstoši pieminat ikreiz, kad tauta jāpārlicina par nepieciešamību iestāties Eiropas Savienībā un NATO, kur par normu tiek uzskatītas amorālas vērtības – cilvēces apziņas deģenerācija un homoseksuālisms, bezdarbs, azartspēles, noziedzība, narkomānija utt. No valsts augstākajām amatpersonām vienīgi Saeimas priekšsēdētājs Jānis Straume gan LNF adresētajā vēstulē, gan publiski nosodīja Jūsu sankcionētās, bet DP īstenotās provokācijas pret latviešu tautu.

Vai godaprāts piemīt tikai vienai Latvijas augstai amatpersonai – Jānim Straumem? Preventīvā aizturēšana, ko savā laikā plaši pielietoja čeka, pierādīja, ka Latvijā nebūt nav demokrātiska valsts (vismaz šī vārda patiesajā izpratnē). Jūsu pārvaldītā Latvijā ir policejiska valsts, kurā notiek rupji cilvēktiesību pārkāpumi. Jūs vairs nedrīkstat kritizēt Lukašenko režīmu, jo Jūsu režīms ir tāds pats. Tā kā Drošības policija ir valsts drošības iestāde, kas rūpējas par kārtību valstī, tad nav nekādu šaubu, ka atbildība par vairāku cilvēku pretlikumīgu aizturēšanu, ko 16. martā veica DP darbinieki, jāuzņemas ne tikai DP priekšniekam, bet arī pašam augstākajam valsts amatpersonām, tas ir, Jums, Valsts prezidentē un Ministru prezident. Ja pieņemums, ka DP 16. martā latviešu patriotus aizturēja ar Jūsu ziņu, būtu aplams, Jūs nekavējoties būtu sodījuši visus nodevīgo pavēļu deļņus. Diemžēl šāda rīcība no Jūsu puses izpalika, un tas ikvienam liek secināt, ka DP rīkojusies saskaņā ar Jūsu dotajām instrukcijām, jo

J. Reiniks "Lauku Avīzei" teica, ka rīkojies saskaņā ar Nacionālās drošības padomes un valdības norādījumiem. Ja tā nav patiesība, tad atspēkojiet to!

Latviešu tauta, kurā vēl ir dzīvs leģionāru, varonīgo brīvības cīnītāju gars, nesamierināsies ar šādu nodevību no valsts vadītāju puses! Tautai ir pretīgi noskatīties tās vadītāju liekulīgajos smaidos un glēvi iztapiņajā pazemībā ārvalstu padomdevēju priekšā, paklausot ikvienam to ieteikumam, pazemojot un mērķtiecīgi iznīcinot Latvijas saimniektautu – latviešus. Kā Jūs uzdrošinājāties pacelt roku pret latviešu tautu?!

Tieši tādēļ Latvijas Nacionālā fronte un Aizsargu organizācija vērsās pie Jums, prezidentes kundze un Ministru prezidenta kungs, ar prasību publiski atvainoties ikvienam 16. martā aizturētajam personīgi un visai latviešu tautai kopumā par morālo un fizisko pazemojumu un izrādīto necieņu tautas brīvības cīnītājiem un viņu pēcnācējiem. Ja tam Jums nepietiek gribas un drosmes, Latvijas Nacionālā fronte un Aizsargu organizācija aicina Jūs labprātīgi atkāpties no saviem amatiem, tādējādi dodot sev iespēju saņemt tautas piedošanu un mīkstināt ar savu pretlatvisko darbību nopelnīto sodu.

Mēs ceram, ka Jūsos vēl ir saglabājies veselais saprāts, lai aptvertu mirkļa un savas līdzšinējās rīcības radīto apstākļu nopietnību.

Vēlam Jums drosmi pieņemt pareizo lēmumu un taisnīgi rīkoties nākotnē!

Latvijas Nacionālā fronte

Latvijas Aizsargu organizācija

ATKLĀTA VĒSTULE

Latvijas valsts prezidentei **V. Viķei-Freibergai**,
Ministru prezidentam **A. Bērziņam**,
Rīgas Domes priekšsēdētājam **G. Bojāram**

Vēršamies pie Jums ar prasību nepieļaut 9. maijā okupantiem kārtējo ņirgāšanos – viņu atklāto uzvaras svinēšanu pār latviešu tautu, viņu ovācijas Latvijas okupācijai un prasību pēc savām tiesībām mūsu zemē.

Ja mūs – latviešus, svinīgā gājienā ejošus pa savām ielām, var dēvēt par "maršējošiem fašistiem", tad sakām, ka esam uz SAVAS zemes, godinām SAVUS VARONUS, un nav mums daļas, ko tur vervelē kāds aiz "sētas". Bet krievu fašistiem maršēt pa savām ielām neļausim.

Protams, tikām atbrīvoti no vācu okupācijas, bet okupēja mūs krievi, veidkami visbaigākās represijas un genocīdu pret latviešu tautu. Krievu fašisti mums garantēja neaprauktāmas ciešanas un iznīcību.

Pēc Latvijas neatkarības (it kā) atgūšanas tika "aizmirsts", ka okupētā zeme ir jāatstāj arī šeit nelikumīgi iepludinātajiem civilokupantiem (pamatojamies uz 1949. gada Ženēvas konvenciju). Bet notiek kaut kas neiedomājami absurds –

tiek pieļauts okupantiem katru gadu svinēt baigo Latvijas izvarošanas faktu, kas latviešu tautai ir lielākais pazemojums un negods – jo projām tikt apspļaudītai no ienaidnieka.

Ar 16. marta represīvajām metodēm apkarot latviešu

tiek pieļauts okupantiem katru gadu svinēt baigo Latvijas izvarošanas faktu, kas latviešu tautai ir lielākais pazemojums un negods – jo projām tikt apspļaudītai no ienaidnieka.

Ar 16. marta represīvajām metodēm apkarot latviešu patriotus, lai tie nevarētu pienācīgi godināt savus brīvības cīnītājus, noliekot ziedus, tika izdabāts okupantu – mūsu ienaidnieku – interesēm, kas bija vairāk kā nelietīgi un amorāli.

Jā, sakām tautas – nodevēji netiek pieskaitīti, bet glēvuļi reiz izdarīs savu izvēli.

Neizaiciniet latviešus! Kalpojiet reiz savai tautai!

Mēs neatdosim okupantiem savu Tēvzemi – latvietim tā ir svēta!

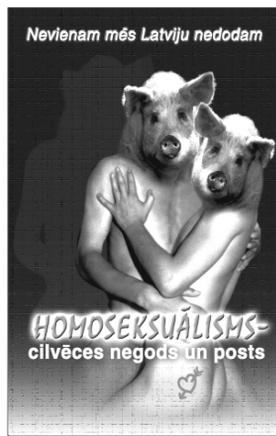
Godājāmie valsts vadītāji! Ceram, ka spēsiet godprātīgi ieklausīties tautas balsi un atbildēt tās interesēm.

Jā, sakām tautas – nodevēji netiek pieskaitīti, bet glēvuļi reiz izdarīs savu izvēli.

Cerot uz sapratni un ar cieņu,

Latvijas Nacionālās frontes atbalsta grupa Ventspilī:

Jānis Ziverts, Inta Ziverte, Juris Ozoliņš, Harijs Bēthens, Modris Polis, Guntars Burkovskis, Zigurds Princis, Visvaldis Bergmanis, Jānis Strūģis, Sniedze Skrundeņe, Reinis Rūms, Zane cāte, Steidzīte Freiberga, Viktors Sakne, Valentīna Žuka, Biruta Sprīnģe.

LNf iesaka izlasīt grāmatu, kura izskaidro homoseksuālisma graujošo ietekmi uz apziņu!

Jānis LEJA, Saeimas deputāts, par apgādā Vieda izdoto grāmatu "Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts":

"Ļoti vērtīga grāmata! Šī ir pirmā un vienīgā grāmata Latvijā, kura apskata drausmīgo homoseksuālisma problēmu ļoti konsekventi, spēcīgi, zinātniski. Visi izteiktie spriedumi un secinājumi ir pamatoti, pareizi un veselam cilvēkam pieņemami. Dažbrīd ir arī *treknāk* pateikts, nedaudz vairāk *iebliežts*, bet būtībā istajā vietā, jo pederastus kā veselus cilvēkus aizstāvēt nevar. Es domāju tāpat, kā grāmatas autori, ka homoseksuālisms ir nenormālība, atkāpe no normas. Nav noliedzams, ka šī sērga straujāk ir ienākusi pēdējā laikā tieši no tā saucamās Rie-

tumu "kultūras". Pie vainas ir pārprasta, sagrozīta demokrātija, kura būtībā ir amorāla patvaļa. Pirms desmit gadiem arī Rietumos nebija tik nenormāls pasaules uzskats, kāds tas ir pašreiz. Notiek pilnīga sabiedrības degradēšanās morālajā ziņā. Līdz ar homoseksuālisma propagandu, vieglprātīgu pat amorālu skatījumu uz dzīvi no Rietumu puses ir ienākusi arī vieglprātīga attieksme pret narkotiku lietošanu, seksuālām attiecībām un citas negācijas. Degradējušies cilvēki par normu pieņem homoseksuālu uzvedības modeli un uzstājīgi demonstrē savu kroplīgo domāšanu. Cilvēks, kuram ir slimas aknas vai uzpūties vēders, taču to visiem nerāda, nelielās, nekladzi-

na un nevienam neliek viņa slimību uzskatīt par normālu, veselīgu parādību. Bet homoseksuāli lielās ar savu slimību un to nepārtraukti vēlas publiski demonstrēt. Viņi paši ir radījuši pret sevi riebumu, jo piespiež veselos atzīt viņu kroplību par līdzvērtīgu, veselīgu seksuālo orientāciju. Tas vien norāda uz šo cilvēku drausmīgo gara pasaules deformāciju, psihiskām novirzēm. Ir taču veselās homoseksuāļu organizācijas, kuras ālējās un pieprasa sev kaut kādas īpašas tiesības. Vienīgais, ko viņi varētu pieprasīt, ir tiesības saņemt medicīnisko palīdzību. Pederastiem un lezbietēm būtu jāiespajdo mediķi un zinātnieki, lai viņi meklē līdzekļus, kā ārstēt viņu slimību. Bet homoseksuāļu psi-

hiskās novirzes, lielākoties, liedz viņiem pašiem vēlēties izārstēties, lai kā arī viņi apgalvotu pretējo. To vēl pastiprina propaganda. Šajā grāmatā ir ieteikts izveidot īpašus pidarolezbazoriņus. Es domāju, ka, piemēram, dispanserus vajadzētu noteikti radīt. Homoseksuāļiem ir pastāvīgi jākontrolē savas veselības stāvokli un atkarībā no slimības smaguma jābūt stingrākā vai brīvākā seksapatalogu, psihoterapeitu uzraudzībā.

Šo grāmatu noteikti ir jāstudē visiem skolotājiem un vecākiem, lai pasargātu savus bērņus un nepieļautu homoseksuālisma sērgas izplatīšanos nākamajās paaudzēs!"

Koknesis uzrakstījis grāmatu "Tautu tiesības" – darbu, kādu visi Latvijas zinātnieki institūti un atsevišķi zinātnieki – juristi, ekonomisti, filozofi, politiologi kopā ņemot nav spējuši izdarīt. Šī darba nodaļas "Cilvēcisko patiesību ābece", "Psihotriku un krāpšanas formulu ābece", "Kas ir kas" katra ir doktora disertācijas vērtā. Tajā piedāvātās tēmas ir ļoti svarīgas, jo veicina izpratni par Latviju un pasaulē notiekošajiem procesiem, par *deokupāciju* un *dekolonizāciju* kā vieņīgo iespēju latviešu tautai.

Mēs esam liecinieki procesam, kad no skatuves noiet nederīgā tā saucamā radošā inteliģence, kas ir kļuvusi par pakalpiņu Latvijas oficiālajai valsts varai, kas ved tautu purvā. No otras puses mēs redzam, kā mostas un pieteic sevi latviešu tautas patiesā inteliģence. Tā ir mūsu cerība. Koknesis ar pilnām tiesībām ir tai piederīgs.

"Nevienu tautu nav atgūvusi vai iegūvusi neatkarību, ja šo "neatkarību" deklarē pati laupītāju vara."

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES DEKLARĀCIJA

(Izmaiņas un Papildinājumi izdarīti ar 1998.gada 25.novembra un 2001.gada 20.decembra Padomes lēmumu)

Nacionālās atmodas un valstiskās neatkarības formālās atjaunošanas aizsegā PSRS bijušajiem funkcionāriem un padomju nomenklatūrai, izmantojot vēlēšanu uzticēšanos pazīstamām personām, kā arī situācijas neizpratni, izdevās saglabāt politisko un ekonomisko varu Latvijā. Šīs varas pastāvīgā un sistemātiskā pretlatviskā politika ir sagrāvusi tautsaimniecību, novedot Latvijas pilsoņu lielāko daļu galējā nabadzībā, kas robežojas ar izdzīvošanas problēmām (faktiski genocīds!), bet sabiedrību līdz asai vispārējai krīzei, kuras sekas ir prokomunistisko ideju atdzimšanas tautas masās. Tas savukārt draud novest valsti pie tās pašas formālās neatkarības zaudēšanas, tādēļ vadītājiem, kas novedusi valsti līdz bankrotam, jānes atbildība.

Lai izkļūtu no šīs kritiskās situācijas, nodrošinātu valstisko neatkarību un iekšējo stabilitāti neierobežoti ilgu laiku, ir nodibināta ārpus politiskajiem grupējumiem (partijām) stāvoša organizācija – **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE (LNF)**.

TĀ PAZIŅO:

1. Lai likvidētu okupācijas sekas, kas būtiski destabilizē situāciju valstī, Ārlietu ministrijai panākt ANO lēmēnī fakta atzīšanu, ka 1940.gadā Latvija tika okupēta un anektēta PSRS sastāvā. LNF iestājas par Latvijas nekavējošu dekolonizācijas uzsākšanu jau 7.Saeimas darbības laikā, uzskatot atteikšanos no dekolonizācijas par sevišķi smagu noziegumu pret latviešu tautu, tātad arī cilvēci, jo noziegums pret kādu tautu ir noziegums pret cilvēci kopumā. Kamēr nav notikusi pilnīga deokupācija un dekolonizācija, Latvija ir uzskatāma par faktiski okupētu un kolonizētu valsti.

2. Ņemot par pamatu faktu, ka pamatnācija savā etniskajā Dzimtenē šobrīd atrodas uz tās kritiskās robežas, aiz kuras nav iespējama paplašināta sevis atražošanas un tauta pakļauta izmiršanai, LNF iestājas par to, lai līdz konstitucionāli ievēlētai Saeimai un Latvijas okupācijas un aneksijas fakta atzīšanai ANO, tiktu pārtraukta ārvalstnieku un bezvalstnieku uzņemšana Latvijas pavalstniecībā.

3. LNF iestājas par to, lai konstitucionāli ievēlēta Saeima tūlīt pēc tās ievēlēšanas, kā vienu no pirmajiem dokumentiem pieņemtu kompleksu ilgtermiņa latviešu tautas glābšanas programmu un tās realizēšanai garantētu pietiekamu finansējumu.

4. LNF iestājas par to, lai Latvijas zeme uz mūžīgiem laikiem būtu tikai Latvijas pilsoņu īpašums, kas nekādos apstākļos nepārietu bezvalstniekiem vai ārvalstniekiem un organizācijām (juridiskām personām), kuru kapitāls vai tā daļa pieder bezvalstniekiem vai ārvalstniekiem.

5. LNF iestājas par Latvijas tautsaimniecības atjaunošanu, kur valsts nodrošinātu vienādus apstākļus visu īpašuma formu pastāvēšanai un attīstībai, stratēģiskas nozīmes tautsaimniecības objekti būtu valsts īpašumā un nodokļu sistēma veicinātu plaša vidusslāņa (nodokļu maksātāju) veidošanos.

6. LNF iestājas par iespējami drīzu Satversmes atjaunošanu, kurai jāatjauno 1922.gada 15.februāra valsts pamatlikums – Latvijas Republikas Satversme atbilstoši tās burtam un garam.

7. LNF noraida jebkuru šovinisma izpausmi – kādas tautas pārākuma sludināšanu – visiem iespējamiem likumīgiem līdzekļiem aizstāvēs pilsoņu tiesības un darīs visu iespējamo, lai ierobežotu latviešu tautai svešas, naidīgas ideoloģijas izplatīšanu Latvijā.

8. Viens no vissvarīgākajiem uzdevumiem ir panākt, lai visas dzīves jomas (izglītības, kultūras un sadzīves) balstītu uz gadu tūkstošos veidoto filozofisko sistēmu – **latviešu nacionālo filozofiju** kā augstāko patieso vērtību, kas vienoja latviešu tautu tās pastāvēšanas vēsturē un bija tai neizsīkstošs spēka avots viskritiskākajos brīžos.

9. Latvijas valsts iestāšanās Eiropas Savienībā ir kaitīga un bistama latviešu tautas un valsts pastāvēšanai. Eiropas Savienība nedrīkst uzņemt savā sastāvā okupētu un kolonizētu valsti, kāda ir Latvija. Tāpēc sarunas par iestāšanos ES ir nekavējoties jāpārtrauc. Atsākt tās ir iespējams vienīgi pēc pilnīgas Latvijas deokupācijas

un dekolonizācijas, ar noteikumu, ka ES aktīvi piedalās šajos procesos.

10. Sarunas par iestāšanos NATO ir iespējamas vienīgi tādā gadījumā, ja NATO:

a) neiejaucas Latvijas iekšējās lietās,
b) nepieprasa piešķaņot Latvijas likumdošanu NATO standartiem,
c) neizvirza prasību veikt noziedzīgo "integrāciju", vardarbīgi sajaucot saimniektautu latviešus ar okupētājvalsts PSRS (piespiedu kārtā pret latviešu tautas gribu) un pārkāpjot 1949.gada Ženēvas konvenciju iesūtītajiem apmēram 1 miljonu civiliedzīvotājiem – civilokupantiem,

d) ar NATO dalībvalstu aktīvu piedalīšanos palīdz veikt tūlītēju Latvijas dekolonizāciju.

Pretējā gadījumā iestāšanās NATO ir bezjēdzīga, jo neatbilst Latvijas valsts un latviešu tautas interesēm.

LNF atbalsta līguma slēgšanu starp Latviju un NATO par Latvijas drošības garantijām.

LNF atbalstīs Latvijas valsts Nacionālo Bruņoto spēku (Latvijas armijas) piedalīšanos NATO programmās, atbilstoši gatavības pakāpei un Latvijas valsts interesēm.

11. LNF iestājas par to, lai nekavējoties tiktu izstrādāta un uzsākta realizēt nacionālās militārās rūpniecības attīstīšanas kompleksā programma. Tai jākalpo aizsardzības mērķim.

12. LNF atbalstīs visas valsts aktivitātes draudzīgu attiecību veidošanai ar kaimiņvalstīm, ciktāl tas kalpos latviešu tautas interesēm un neapdraudēs Latvijas valsts suverenitāti un drošību.

13. LNF atbalstīs visas Latvijas valsts aktivitātes Baltijas valstu vienotības atstīšanā un nostiprināšanā.

14. LNF attīstīs un nostiprinās visciešākos sakarus ar Rietumeiropas un Austrumeiropas valstu nacionāli patriotiskām organizācijām.

15. Lai sasniegtu izvērztos mērķus, LNF uzņemas visu nacionāli patriotisko spēku apvienošanās un darbības koordinēšanu.

Pieņemta

LNf dibināšanas Kongresā, 1997.gada 27.decembrī

Apgādā Vieda izdoto grāmatu "Par Latvijas dekolonizāciju" itverti konkursam "Par Latvijas dekolonizāciju" bija izstrādāt likumprojektu "Par Latvijas dekolonizāciju", kā arī rosināt rakstīt problēmrakstus par šo jautājumu. Labākais likumprojekts tika iesniegts Saeimai

PAR OKUPĀCIJAS ELKDIEVA NOJAUKŠANU

LNf priekšsēdētājs
Aivars GARDA

Rīgas Domei
2002. gada 7. martā

Par Uzvaras pieminekļa nojaukšanu

20. gadsimta astoņdesmito gadu beigās, laikā kad Latvijas Republika bija pakļauta Padomju okupācijas varai, Rīgā tika uzbūvēts piemineklis par godu Otrā pasaules kara beigām un šīs zemes atbrīvotājiem no Hitleriskās armijas – Sarkanajai armijai. Pasūtītājs bija padomju vara un līdz ar to piemineklis tika izteikti tās ideāli. Bet kā zināms, okupācijas varas ideāli vienmēr ir krasī atšķirīgi no okupēto tautu ideāliem. Tas, ko okupanti dēvē par uzvaru, pakļautajai tautai parasti iezīmē verdzības un pakļautības sākumu. *Uzvaras piemineklis*, kā to dēvē vēl joprojām, latviešu tautai ir pazeļojuma un kauna stabs, jo simbolizē tautas nespēju atbrīvoties no okupantu klātbūtnes savā valstī un kļūt par patiesiem noteicējiem savā zemē.

1945.gada maijā, brīdī, kad lielākā daļa pasaules tautu svinēja uzvaru pār Hitlerisko armiju, latviešu tauta (kā arī citas Krievijas impērijas [PSRS] okupētās tautas) nonāca smagā imperiālisma jūgā. Nesagaidījusi Sabiedroto valstu (Anglija, ASV) armiju palīdzību, lai atbrīvotos no "atbrīvotāja", kas pārvērties par okupantu, latviešu tauta PSRS īstenotā genocīda rezultātā pēc pusgadsimta savā zemē ir vairs tikai puse no visiem iedzīvotājiem. Līdz ar to ir skaidrs, ka Latvijas valstī nav korekti lietot *atbrīvotāja* titulu

attiecībā uz Sarkanu armiju, kā tas tiek darīts, piemēram, Austrijā, kur pilnīgi atbilstoši šim saturam, atrodas piemineklis padomju atbrīvotājiem. Apzīmējumu *atbrīvotāji* nevar piešķirt tādai armijai, kura, atbrīvojusi zemi no Hitleriskās armijas, pati palika izdzīto laupītāju un noziedznieku vietā un izvērta laupīšanu, izvarošanu un citus, vēl smagākus noziegumus pret latviešu tautu, kā arī apmetās šeit uz dzīvi nogalināto un izsūtīto latviešu un citu Latvijas valsts pavalstnieku "izbrīvotāja" telpā.

Izvērtējot visu iepriekšminēto, ir nepieļaujami, ka vēl joprojām Latvijas galvaspilsētā atrodas monumentāls ansamblis, *Uzvaras piemineklis*, kurš cildina tāda režīma ideālus, kura izvērstā genocīda rezultātā bojā gājuši ir apmēram 60 miljonu cilvēku, to skaitā arī tūkstošiem latviešu tautai piederīgo. Tas būtu tikpat neētiski, kā Izraēlā uzstādīt pieminekli vācu *atbrīvotājiem*. Nevienu sevi cenoša tauta neatļauj savā zemē atrasties pieminekļiem, kuri slavina šīs tautas *atbrīvotājus*, atbrīvotājus no dzīvības un brīvības!

Par neatkarīgu un demokrātisku valsti nav uzskatāma tāda valsts, kurā pēc okupācijas beigām paliek okupācijas varas simboli, pie kuriem pulcēties tās iekārtu pamattautu nīstošiem civilajiem un militārajiem okupantiem. Visu uzskaitīto elementu – okupantu un okupācijas varas klātbūtnē – liecina, ka minētā valsts, šajā gadījumā Latvija, ieguvusi tikai formālu neatkarību. Turklāt jāņem vērā, ka okupanti no mūsu valsts nepa-

zudis tikai tāpēc, ka valsts vara tos nodēvēs par nepilsoņiem vai atļaus tiem iegūt pilsonību. Lietas ir jāizvērtē pēc būtības, un būtība ir vienāda – Latvija ir okupēta un kolonizēta, bet nav noticis atgriezeniskais process – deokupācija un dekolonizācija, kā to nosaka starptautiskās tiesības, kuras ir saistošas arī Krievijai, PSRS tiesību mantinieci. Tieši par to ir jācinās latviešu tautai, lai atgūtā neatkarība no formālās kļūtu par reālu.

Tie latviešu tautas dēli, kuri, kaut arī izmantojot pretlikumīgus līdzekļus, centās mūsu tautu atbrīvot no šī kauna staba, to uzspriecinot, nav pelnījuši nosodījumu. Nākotnē viņus cels godā kā varoņus. Godināti tiks divi bojā gājušie puīši Valdis Raups un Aivars Viksnis par to, ka viņi centās savu tautu atbrīvot no pazemojošā kauna staba – okupantu varas simbola. Nosodījumu ir pelnījusi vara, kuras kompetencē, tūlīt pēc neatkarības iegūšanas bija šo pieminekli nojaukt un novērst šādus nelaimes gadījumus, kuros gāja bojā patiesi savas tautas patrioti. Turklāt nav nekādas garantijas tam, ka latviešu patriotos neradīsies atkārtota vēlēšanās nojaukt šo okupantu pieminekli, izmantojot pretlikumīgus līdzekļus.

Latvijas Nacionālā fronte pieprasa Rīgas Domei pēc iespējas ātrāk sākt risināt jautājumus, kas saistīti ar *Uzvaras pieminekļa* nojaukšanu. Gaidām konstruktīvu atbildi uz šajā vēstulē paus-